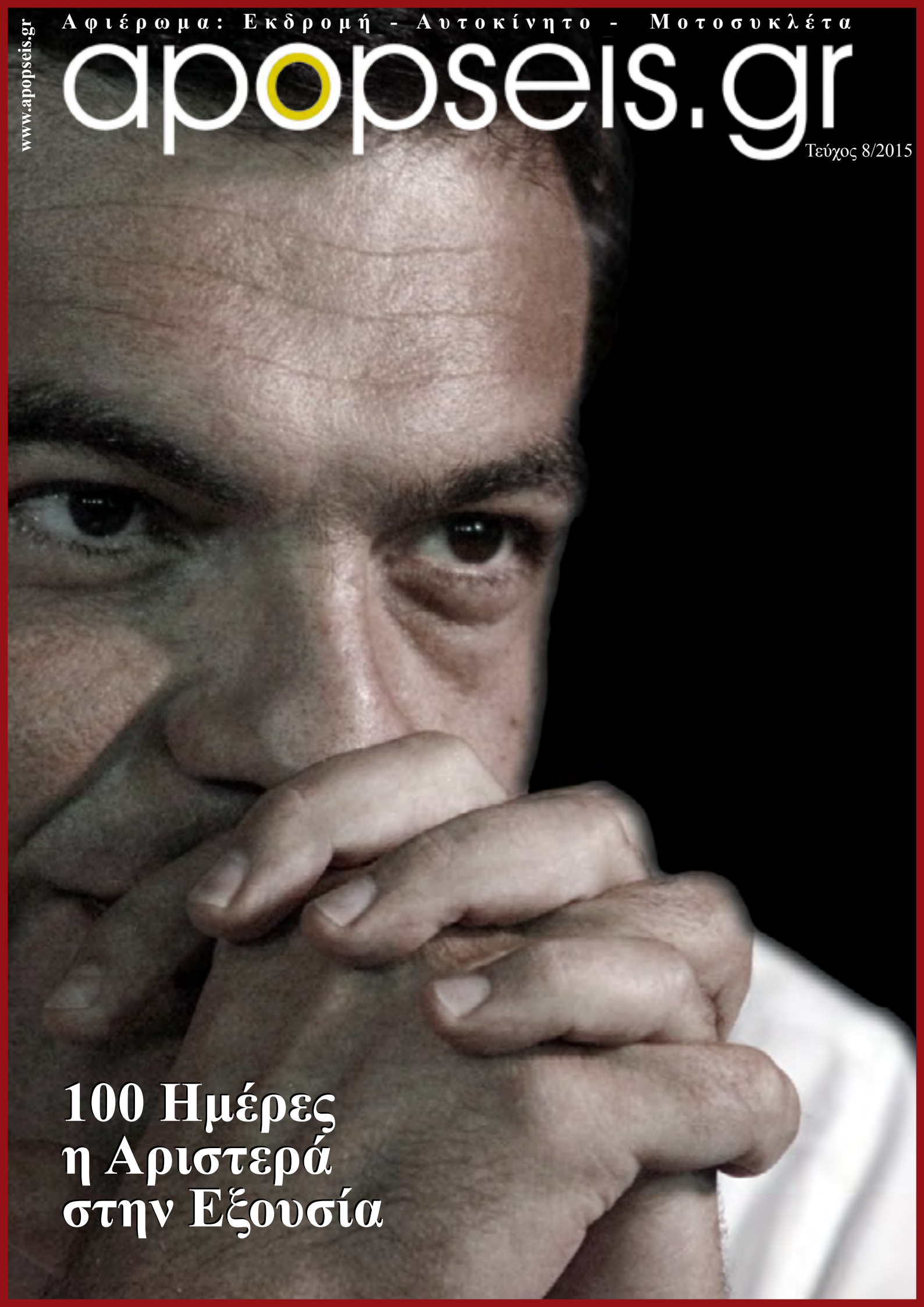

**100 Ημέρες
η Αριστερά
στην Εξουσία**

Θεματική έκδοση
του ηλεκτρονικού
περιοδικού
apopseis.gr

Τεύχος 8

Μάιος 2015

100 Ημέρες Τσίπρας

Υπεύθυνος έκδοσης:
Δ. Κοντογιάννης

Σε αυτό το τεύχος
συνεργάστηκαν & συμμετείχαν:

Νίκος Σπ. Ζέρβας,
Δήμητρα Καραντζένη,
Γιώργος Κοντογιάννης,
Θάνος Καλαμίδας,
Νίκος Δένδιας,
Θάνος Κούβελος,
Ιωάννα Γαϊτάνη,
Γιάννης Πισιμίσσης,
Θάνος Ραφτόπουλος,
Γιάννης Κούτσουκος,
Ηρώ Λιώτη
Δημήτρης Κατσαρός
&
Κατερίνα Χαρίση,
Γιάννης Κανουπάκης,

Επικοινωνία:
info@apopseis.gr
Διαφημίσεις:
info@apopseis.gr

Συνεργασίες:
info@apopseis.gr

Συνδρομές:
info@apopseis.gr

Πληροφορίες:
info@apopseis.gr

© Copyright Apopseis / Δ. Κοντογιάννης

Τα άρθρα και το υλικό του
περιοδικού apopseis.gr, έχουν
γραφτεί αποκλειστικά για το
περιοδικό και σε συμφωνία με τη
διεύθυνση του περιοδικού. Για κάθε
αναδημοσίευση θα παρακαλούσαμε
την επικοινωνία με το περιοδικό στο
email: info@apopseis.gr και την
παράλληλη ανάρτηση της πηγής.

apopseis.gr

100 Ημέρες
η Αριστερά
στην Εξουσία

Περιεχόμενα

Σκόρπια στοιχεία	15-16
Ωρα για apopseis	17
Σαν να μη πέρασε μια μέρα...	18-19
Ένας μικρός θάνατος	20-21
Το χειρότερο των 100 ημερών το βιώνουμε.	
Το καλύτερο το ελπίζουμε.	22-23
100 ημέρες μοναξιά	24-26
Αποτίμηση των 100 ημερών	28-29
Η επίμονη πραγματικότητα...	30-31
100 ημέρες	32-34
Εκατό ημέρες ΣΥΡΙΖΑ	36-38
Τσίπρας +/-	39
Πρώτη αποτίμηση της κυβερνητικής θητείας και ορισμένα ερωτηματικά	40-41
Ποια θεωρείτε την καλύτερη και ποια την χειρότερη στιγμή της κυβέρνησης κατά τις πρώτες 100 ημέρες της στην εξουσία;	42-43
Τα αδιαπραγμάτευτα της λαϊκής εντολής και η τρομακτική αμηχανία της Ευρώπης	44-45

Αφιέρωμα: Εκδρομή - Αυτοκίνητο - Μοτοσυκλέτα	47-67

100 Ημέρες η Αριστερά στην Εξουσία

Μία κινέζικη κατάρα που έγινε διάσημη τον προηγούμενο αιώνα έλεγε “Μακάρι να ζήσεις σε ενδιαφέροντες καιρούς”. Σίγουρα όλοι συμφωνούμε ότι, από την αρχή της οικονομικής κρίσης, η πολιτική ζωή του τόπου μας έχει αποκτήσει πάρα πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και αποκτά ακόμα περισσότερο με κάθε αρνητική εξέλιξη. Υπάρχουν όμως μόνο αρνητικές εξελίξεις;

Με αφορμή τις 100 πρώτες ημέρες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-

ΑΝΕΛ και της πρωθυπουργίας Αλέξη Τσίπρα κάναμε στους αρθρογράφους μας και σε πολιτικούς μία απλή ερώτηση: “Ποια θεωρείτε την καλύτερη και ποια την χειρότερη στιγμή της κυβέρνησης κατά τις πρώτες 100 ημέρες της στην εξουσία;”

Θα διαβάσετε απαντήσεις στις οποίες στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ δεν φοβούνται να ασκήσουν κριτική στην κυβέρνηση και μέλη της αντιπολίτευσης δεν διστάζουν να επισημάνουν θετικές εξελίξεις. Φυσικά,

η πραγματικότητα δεν είναι τόσο απλή όσο την περιγράφει το συγκεκριμένο κινέζικο ρητό και, όπως ήταν αναμενόμενο, στις πρώτες μέρες μιας άκρως δραστήριας κυβέρνησης κάποιες στιγμές ήταν καλές και άλλες κακές. Σίγουρα όμως ήταν άκρως ενδιαφέρουσες ημέρες -όπως και οι απαντήσεις που πήραμε από τους αρθρογράφους μας.

Καλή ανάγνωση,

Δημήτρης Κοντογιάννης
Υπεύθυνος σύνταξης
apopseis.gr

Ο δρόμος προς
την εξουσία

Προεκλογική ομιλία του
Αλέξη Τσίπρα, λίγες μέρες πριν
τις εκλογές της
25ης Ιανουαρίου 2015

Περιμένοντας
τα τελικά αποτελέσματα

Συγκεντρωμένος κόσμος του
ΣΥΡΙΖΑ στα κεντρικά γραφεία του
κόμματος στη Κουμουνδούρου
περιμένοντας τα αποτελέσματα

Η ώρα της
νίκης

25η Ιανουαρίου 2015,
ο Αλέξης Τσίπρας στο Ζάππειο
χαιρετάει τον συγκεντρωμένο
κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ.

Ορκομωσία
Τσίπρα

Από τον πρόεδρο της Ελληνικής
Δημοκρατίας, Κάρολο Παπούλια
ορκίζεται με πολιτικό ο όρκο ο
νέος πρωθυπουργός,
Αλέξης Τσίπρας

Κυβέρνηση
ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ

Δεν κάνουμε για όλους, αλλά μόνο σε αυτούς που έχουν **apopseis.gr**

www.apopseis.gr

Σκόρπια στοιχεία

«Οι άμεσες πρωτοβουλίες θα είναι η αντικατάσταση του Μνημονίου, που θα ακυρώσει με την ψήφο του ο λαός, από ένα Εθνικό Σχέδιο Ανάπτυξης και Ανασυγκρότησης της οικονομίας. Το σχέδιο αυτό θα περιλαμβάνει την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων και της μετενέργειας, την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα προ του Μνημονίου επίπεδα, την επαναφορά των νόμων που ελέγχουν τις απολύσεις, τον νέο αναπτυξιακό νόμο, τη σύσταση περιουσιολογίου και την προώθηση ενός δίκαιου και σταθερού φορολογικού συστήματος. Για τις πρώτες 100 ημέρες προτεραιότητα θα έχουν επίσης οι πρωτοβουλίες για επαναδιαπραγμάτευση της δανειακής σύμβασης και φυσικά το πλέγμα μέτρων για την αντιμετώπιση της φτώχειας και της ανθρωπιστικής κρίσης. Και ας μην ξεχνάμε, φυσικά, την επαναλειτουργία της ΕΡΤ, με την ταυτόχρονη τήρηση του νόμου για την αδειοδότηση των ιδιωτικών ΜΜΕ.»

Ο Αλέξης Τσίπρας για το πρόγραμμά του σχετικά με τις 100 πρώτες ημέρες ως Πρωθυπουργός. Από συνέντευξη στην Αυγή και τον Νίκο Παπαδημητρίου.

Στιγμές από τις πρώτες 100 ημέρες Πρωθυπουργίας Αλέξη Τσίπρα

25 Ιανουαρίου

Εθνικές εκλογές. Ο ΣΥΡΙΖΑ λαμβάνει ποσοστό 36,34% και 149 έδρες

26 Ιανουαρίου

Ο Αλέξης Τσίπρας αναλαμβάνει καθήκοντα ως Πρωθυπουργός της Ελλάδας

28 Ιανουαρίου

Πρώτο Υπουργικό Συμβούλιο. Τίθενται από τον νέο Πρωθυπουργό 4 προτεραιότητες: αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, στήριξη της οικονομίας, καταπολέμιση της ανεργίας και νέα διαπραγμάτευση.

30 Ιανουαρίου

Δεν ανανεώνεται το εμπάργκο κατά της Ρωσίας από το συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών της Ε.Ε.. Το Κρεμλίνο πιστώνει αυτή τη θετική για τη Ρωσία εξέλιξη στη νέα κυβέρνηση.

Συνάντηση Γ. Ντάισελμπλουμ με Α. Τσίπρα και Γ. Δραγασάκη και στη συνέχεια με Γ. Βαρουφάκη. Στην συνέντευξη τύπου που ακολούθησε με τον ΥΠΟΙΚ ειπώθηκε το διάσημο «Ουάου».

2 Φεβρουαρίου

Επίσκεψη του Πρωθυπουργού στην Κύπρο. Την επόμενη ημέρα συναντιέται με τον Ιταλό Πρωθυπουργό Ματέο Ρέντσι, ο οποίος του κάνει δώρο μια γραβάτα για να φορέσει «όταν η Ελλάδα βγει από την κρίση».

4 Φεβρουαρίου

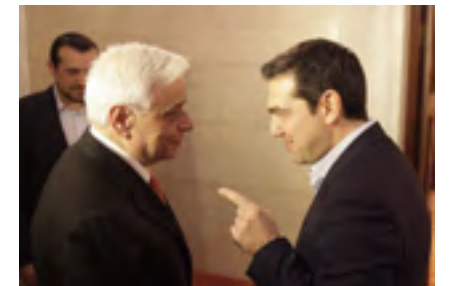
Συνάντηση Αλέξη Τσίπρα με Φρανσουά Ολάντ και Ζαν Κλωντ Γιούνκερ, με τον οποίο αποχωρούν από την συνέντευξη τύπου πιασμένοι χέρι- χέρι

8 Φεβρουαρίου

Προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης στη Βουλή

11 Φεβρουαρίου

Έπειτα από παρέμβαση του Αλέξη Τσίπρα ακυρώνεται η έκδοση του κοινού ανακοινωθέντος που συμφωνήθηκε στο Eurogroup

17 Φεβρουαρίου

Ο Αλέξης Τσίπρας ανακοινώνει ότι πρότασή του για την Προεδρεία της Δημοκρατίας θα είναι ο Προκόπης Παυλόπουλος

18 Φεβρουαρίου

Ο Προκόπης Παυλόπουλος με 233 ψήφους εκλέγεται Πρόεδρος της Δημοκρατίας

20 Φεβρουαρίου

Αποφασίζεται στο Eurogroup η Ελλάδα να τηρήσει τις υπάρχουσες συμφωνίες, με τη δυνατότητα να προτείνει δημοσιονομικά ουδέτερες αλλαγές

25 Φεβρουαρίου

Μετά από μια μαραθώνια συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ ακολουθεί ψηφοφορία, στη οποία εγκρίνεται από την πλειοψηφία η συμφωνία του Eurogroup της 20ης Φεβρουαρίου.

10 Μαρτίου

Σε ομιλία του στη Βουλή ο Πρωθυπουργός κάνει ξεκάθαρο ότι τίθεται θέμα Γερμανικών αποζημιώσεων

12 Μαρτίου

Ο Αλέξης Τσίπρας και ο επικεφαλής του ΟΟΣΑ Άνγκελ Γκουρία υπογράφουν συμφωνία με την οποία ο ΟΟΣΑ δεσμεύεται να παρέχει τεχνογνωσία για την υλοποίηση κοινωνικών και οικονομικών μεταρρυθμίσεων.

13 Μαρτίου

Αποφασίζεται από Τσίπρα και Γιούνκερ η άμεση συγκρότηση ομάδας δράσης για ταχύτερη εκταμίευση και καλύτερη αξιοποίηση των κοινοτικών κονδυλίων.

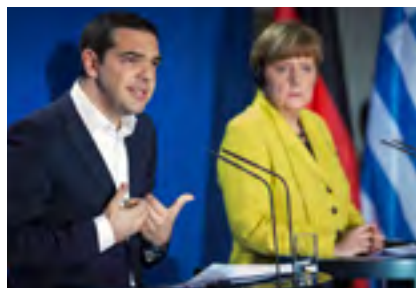
19 Μαρτίου

Μία μέρα πριν από τη Σύνοδο Κορυφής, πραγματοποιείται η επταμερής συνδιάσκεψη με συμμετοχή Τσίπρα, Μέρκελ, Ντράγκι, Ολάντ, Τουσκ, Ντάισελμπλουμ και Γιούνκερ.

23 Μαρτίου

Εκτενέστατη συνάντηση Τσίπρα-Μέρκελ στο Βερολίνο. Στην συνέντευξη τύπου ο Πρωθυπουργός θέτει θέμα πολεμικών αποζημιώσεων και Siemens.

25 Μαρτίου

Διεξάγεται η στρατιωτική παρέλαση στην Αθήνα. Ακολουθεί γιορτή στο Σύνταγμα με πρωτοβουλία του κ. Καμένου.

27 Μαρτίου

Υπογράφεται Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου σχετική με τη ρύθμιση των 100 δόσεων και την Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης

4 Απριλίου

Δημοσιεύεται απόφαση υπογεγραμμένη από Πάνο Καμμένο και Αλέξη Τσίπρα για απευθείας ανάθεση 500 εκατομμυρίων δολαρίων στη Λόκχεντ προκειμένου να ανακατασκευαστούν πέντε αεροπλάνα.

6 Απριλίου

Υπερψηφίζεται η πρόταση δημιουργίας εξεταστικής επιτροπής για το μνημόνιο

8 Απριλίου

Συνάντηση στη Μόσχα Αλέξη Τσίπρα με Βλαντιμίρ Πούτιν. Υπεγράφη συμφωνία συνεργασίας για τα έτη 2015-2016 και υπήρξε κοινή συνέντευξη τύπου.

16 Απριλίου

Ο Πρωθυπουργός συγκαταλέγεται από το περιοδικό Time στα 100 άτομα με τη μεγαλύτερη επιρροή παγκοσμίως

20 Απριλίου

Δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως η Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου με την οποία δεσμεύονται τα αποθεματικά των δημόσιων οργανισμών, των Περιφερειών και των Δήμων

26 Απριλίου

Σε συνέντευξή του στον Νίκο Χατζηνικολάου ο Αλέξης Τσίπρας αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο δημοψηφίσματος

27 Απριλίου

Ο Ευκλείδης Τσακαλώτος αναλαμβάνει ρόλο συντονιστή στην ομάδα διαπραγμάτευσης, με πολλούς να κάνουν λόγο για παραγκωνισμό του ΥΠΟΙΚ Γιάννη Βαρουφάκη

4 Μαΐου

100 ημέρες από την ανάδειξη του Αλέξη Τσίπρα σε Πρωθυπουργό της Ελλάδος

100 μέρες κι όλας; Βρε πως περνάει ο καιρός!

Ρε Yanis, μνημόνιο τέλος;

Που 'ναι ο Yanis ρε παιδιά;

Τον τελειώσατε κύριε πρόεδρε.

Και το μνημόνιο;

Αυτό εδώ είναι ακόμα πρόεδρε.

Τελικά αριστερά ήταν και πέρασε!

Νίκος Σπ. Ζέρβας, Συγγραφέας του βιβλίου «Πρωθυπουργοκεντρισμός : Η δεσπόζουσα θέση του αρχηγού της Κυβέρνησης στο πολιτικό μας σύστημα» (εκδ. Μπατσιούλας, 2014).

«Hundred days».

Το περίφημο διάστημα από τις 4 Μαρτίου 1933, ημέρα ορκωμοσίας του 32ου και μακροβιότερου Προέδρου των ΗΠΑ, Franklin Delano Roosevelt, ως και τις 6 Ιουνίου του ιδίου έτους. Το χρονικό διάστημα του νομοθετικού οίστρου της τότε Κυβέρνησης των ΗΠΑ για την εφαρμογή του «New Deal», του οικονομικού προγράμματος για την αντιμετώπιση της κρίσης του 1929. Μιας αντιμετώπισης με ενδεικτικά μέτρα τη θέσπιση ενός αυστηρότερου νομικού πλαισίου για τις τράπεζες, την καθιέρωση ενός σταθερού συστήματος συνταξιοδότησης, τον προγραμματισμό της εθνικής βιομηχανίας με την ίδρυση της περιβόητης National Recovery Administration και την προώθηση του πρωτοφανούς σχεδίου δημοσίων επενδύσεων. Ενός προγράμματος δε, που η σύντομη διάρκεια σχεδίασης και εφαρμογής του έγινε, δικαίως ή αδικώς, το μέτρο σύγκρισης της αποτελεσματικότητας κάθε νέας Κυβέρνησης διεθνώς.

Πράγματι, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συμπλήρωσε αισίως εκατό ημέρες εξουσίας. Εκατό ημέρες αντιμετώπισης των κρίσιμων καταστάσεων από τη θέση της συμπολίτευσης και όχι από τα έδρανα της στείρας αντιπολίτευσης. Είναι δύσκολο, ωστόσο, να διακρίνει κανείς, στο μικρό αυτό διάστημα, τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη νέα Κυβέρνηση σε θετικά και αρνητικά. Εξαιτίας δε του περιορισμένου χώρου, θα αρκεστούμε σ' ένα εκατέρωθεν.

Από την ημέρα ορκωμοσίας των μελών του νέου κυβερνητικού σχήματος, στα θετικά του στοιχεία συγκαταλέγεται το νέο υπουργικό σχήμα. Παρόλο που και αυτό με τη σειρά του δεν ξέφυγε από τον "υπουργοπληθωρισμό" του

παρελθόντος, εντούτοις η οργανωσιακή του ευελιξία, του επιτρέπει -τουλάχιστον σε θεωρητικό βαθμό- να λαμβάνει άμεσες, αποτελεσματικότερες και ταχύτερα εφαρμοζόμενες αποφάσεις. Ως προς τη νέα υπουργική δομή, εξίσου σημαντική είναι και η αποκρυστάλλωση του αγώνα κατά της διαπλοκής, που διακήρυττε προεκλογικά η σημερινή κυβερνητική πλειοψηφία, στο πρόσωπο ενός Υπουργού, αρμοδίου για την καταπολέμηση των κοινωνικών καρκινωμάτων της φοροδιαφυγής και της διαφθοράς.

Από την άλλη, στα πλην της συγκυβέρνησης διακρίνεται οπωσδήποτε ο κατά παράδοση παραμερισμός της Βουλής. Η δεύτερη πράξη νομοθετικού περιεχομένου περί της δέσμευσης των αποθεματικών των ΟΤΑ και των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων της χώρας, συμπλήρωσε το puzzle των παγίων κοινοβουλευτικών πρακτικών του παρελθόντος. Της εισαγωγής, δηλαδή, νομοσχεδίων με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, της ένταξης σ' αυτά άσχετων και εκπρόθεσμων τροπολογιών, των μεροληπτικών-φιλοκυβερνητικών πρακτικών από την πλευρά του Προεδρείου του Σώματος. Εν ολίγοις, μια από τα ίδια και στην κοινοβουλευτική λειτουργία, όπως και στη μη αξιοκρατική-απολύτως κομματοκρατούμενη στελέχωση των κρατικών οργανισμών.

Καταλήγοντας, λαμβάνοντας υπ' όψιν το παράδειγμα του Αμερικανού Προέδρου της δεκαετίας του 30', στις κρίσιμες περιστάσεις απαιτούνται έκτακτες αποφάσεις. Αποφάσεις, που δυστυχώς εκλείπουν από τη σημερινή κυβερνητική πλειοψηφία, ακολουθώντας παρελθούσες πεπατημένες. Αποφάσεις που εν τέλει κρίνουν αναμφισβήτητο το μέλλον της χώρας.

Σαν να

μη πέρασε

μια μέρα...

Ένας μικρός θάνατος

της Δήμητρας Καραντζένη

Η συμπλήρωση των εκατό πρώτων ημερών της κυβέρνησης δημιουργεί ανάμεικτα συναισθήματα δυσχεραίνοντας πολύ και την πιο αισιόδοξη προσπάθεια αποτίμησης και αξιολόγησης. Μία δυναμική εκκίνηση με μαζικό λαϊκό ρεύμα υποστήριξης ενέπνευσε σε ψηφοφόρους και μή της παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ την ελπίδα για μια ουσιαστική αλλαγή, την πιθανότητα να έρθει επιτέλους ο απλός πολίτης, οι ανάγκες και τα συμφέροντά του στο επίκεντρο των διαπραγματεύσεων. Κι αυτή τη φορά όχι με μια μπακαλίστικη, πελατειακή λογική διμερών ανταλλαγών και εξυπηρετήσεων αλλά με μία συνολική διαφοροποίηση των προτεραιοτήτων από πλευράς πολιτικής εξουσίας, με μία καθόλα φιλολαϊκή ιεράρχηση αξιών. Και πώς αλλιώς άλλωστε, τι διαφορετικό να περιμένει κανείς από μία αριστερή παράταξη που διατείνεται πως θα χτυπήσει με γροθιά το κατεστημένο και θα τρίξει τα δόντια στα 'ιερά τέρατα' της Ευρώπης;

Η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία και ο σχηματισμός της πρώτης αριστερής κυβέρνησης στην περίοδο της μεταπολίτευσης –αν και κατά πολλούς αμφιλεγόμενης λόγω του σχήματος που προέκυψε μετά τη συνεργασία με τους ΑΝΕΛ – το εφελτήριο αυτό για την υλοποίηση των δεσμεύσεων κρατά ακόμη την πρωτοκαθεδρία στις καλύτερες στιγμές της νέας κυβέρνησης. Ο αέρας της νίκης και της αλλαγής υπό το σύνθημα 'Πρώτη φορά Αριστερά' και το ευρύ λαϊκό κάλεσμα - που θύμιζε ελαφρώς κάτι από Ανδρέα Παπανδρέου το '81 - , συνοδεύτηκε κι από κάποιες συμβολικές όσο και ουσιαστικές κινήσεις όπως η απομάκρυνση της περιφραξής γύρω απ' τη Βουλή και των ΜΑΤ από την πλατεία των Εξαρχείων, οι οποίες ταυτόχρονα επιχειρήσαν να οπτικοποιήσουν στη συνείδηση των πολιτών τις νέες αναπαραστάσεις της εξουσίας και της διαχείρισης κρίσεων. Η πρώτη – και πιθανόν και η τελευταία – ειρηνική συνύπαρξη αντιφασιστικών οργανώσεων και υποστηρικτών της Χρυσής Αυγής χωρίς την ανάγκη παρέμβασης της αστυνομίας στο κέντρο της Αθήνας, ήταν κι αυτή ένα σημαντικό λιθαράκι προς αυτή την κατεύθυνση.

Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός σύμφωνα με την πολλάκις επιβεβαιωμένη σοφιστεία των προγόνων μας, παραταύτα οι ημέρες που ακολούθησαν περισσότερο μούδιασαν παρά ενίσχυσαν την αισιοδοξία και το χαμόγελο των Ελλήνων πολιτών. Διαπραγματεύσεις που ναυαγούσαν, πλήρης ασυμφωνία ερμηνευόμενη είτε ως ένδειξη πυγμής είτε ως πολιτική απειρία, συζητήσεις που θύμιζαν σκωτσέζικο ντους, ένα βήμα μπρος κι ύστερα πολλά βήματα πίσω, κι αν σε όλα αυτά προστεθούν και οι lifestyle αναλύσεις περί ενδυματολογικών προτιμήσεων του κου Βαρουφάκη, οδηγούμαστε σε έναν πλήρη αποπροσανατολισμό των πολιτών, σε ένα διάχυτο αίσθημα σύγχυσης, φόβου και ανασφάλειας.

Ασφαλώς η νέα αυτή κυβέρνηση δεν έτυχε της αναγνώρισης περιόδου χάριτος, δεδομένης της κρισιμότητας της κατάστασης. Τα παρωχημένα σλόγκαν τύπου 'παραλάβαμε καμένη γη' κ.ο.κ. δεν είχαν καμία θέση σε αυτή τη νέα πολιτική συνθήκη. Από την άλλη μεριά, η ορθή εκτίμηση της κατάστασης, ο προγραμματισμός και το 'ζύγισμα' των προεκλογικών δεσμεύσεων με ρεαλιστικούς όρους ήταν πέρα για πέρα ευθύνη της κυβέρνησης και οτιδήποτε διαφορετικό αυτού δεν είναι παρά ένδειξη πολιτικής ανωριμότητας, ελλিপύς προετοιμασίας ίσως και λαϊκισμού με το γάντι.

Το ότι λοιπόν σήμερα, εκατό ημέρες μετά την ανάληψη της εξουσίας, μετά από μια τέτοια λαϊκή υποστήριξη και σαφή ένδειξη εμπιστοσύνης, δεν υπάρχει καμία χειροπιαστή θετική εξέλιξη χωρίς μακροπρόθεσμο ορίζοντα και χαρακτήρα στείρων εξαγγελιών, το ότι ουδείς μιλά για αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης και κοινωνικο-οικονομική ανάταξη αλλά για Grexit και χρεωκοπία καθώς και το ότι η εικόνα που εν τέλει επικοινωνείται στους πολίτες είναι μία διαχειριστική παράλυση στο εσωτερικό και ένα διαπραγματευτικό χάος στο εξωτερικό που σχεδόν χρίζει θείας παρέμβασης για να λήξει υπέρ των ελληνικών συμφερόντων, σηματοδοτεί και την πρώτη αποτυχία της νέας κυβέρνησης, τον πρώτο της μικρό, επικοινωνιακό θάνατο.

Το χειρότερο των 100 ημερών το βιώνουμε. Το καλύτερο το ελπίζουμε.

Του Γιώργου Κοντογιάννη

Όταν την 25η Ιανουαρίου έβλεπα τη σαρωτική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και συνειδητοποιούσα ότι θα έχουμε «για πρώτη φορά Αριστερά» κυβέρνηση, ομολογώ ότι ως κεντροδεξιός δεν ένιωσα άνετα.

Όταν είδα τη μισή κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ να αρνείται τον θρησκευτικό όρκο στη Βουλή, αλλά και μετά τους μισούς υπουργούς και τον πρωθυπουργό στην ορκωμοσία της κυβέρνησής του να πράττει το ίδιο, ομολογώ ως πολίτης με αστική νοοτροπία, δεν ένιωσα άνετα.

Όταν είδα τον κ. Βαρουφάκη να περιφέρεται στα πολιτικά ευρωπαϊκά σαλόνια με τα πουνκάμισα έξω από το παντελόνι στη δε αίθουσα της ολομέλειας να έχει καταπατηθεί ο dressing code, ή τον πρωθυπουργό να δέχεται ως συμβολικό δώρο από τον σοσιαλιστή Ιταλό ομόλογό του και συνομήλικό του Ματέο Ρέντζι να του προσφέρει μια γραβάτα, την οποία ο κ. Τσίπρας κοιτούσε αμήχανα, ομολογώ ότι ως βουλευτής επί 11 χρόνια και ένα διάστημα κυβερνητικό στέλεχος, δεν ένιωσα άνετα.

Όταν είδα τους δημοσιογράφους να ασχολούνται και πάλι αρνητικά με τη χώρα μου και να πιάνονται από τις ιδιαιτερότητες ή τις αφελείς δηλώσεις κάποιων είτε άπειρων είτε ιδεοληπτικά «κολλημένων» υπουργών, με αποτέλεσμα να χάνουμε ως χώρα την ουσία της προσπάθειας για μια νέα πιο επωφελή διαπραγμάτευση, ομολογώ ότι ως δημοσιογράφος, δεν ένιωσα άνετα.

Όταν άκουσα υπουργούς να λένε και τελικά τον πρωθυπουργό να το πράττει, ότι η «πρώτη φορά Αριστερά» κυβέρνηση δεν ήθελε να πάρει τα 7,2 δις ευρώ που υπολείποντο από την προηγούμενη δόση, ως επαγγελματίας που γνωρίζει τις βασικές οικονομικές ανάγκες του κράτους και βλέπει ότι ουσιαστικά στο εσωτερικό έχει κάνει στάση πληρωμών, ομολογώ ότι δεν ένιωσα άνετα.

Όταν είδα ότι το πρώτο μέλημα της «πρώτης φοράς Αριστερά» κυβέρνησης ήταν να ψηφίσει νόμο που δίνει το δικαίωμα στον δολοφόνο τρομοκράτη Σάββα Ξηρό και στους ομοίους του επικαλούμενοι λόγους υγείας να εκτίουν το υπόλοιπο της ποινής τους στο σπίτι τους, ως πολίτης που επιθυμεί ένα κράτος δικαίου και ασφάλειας, ομολογώ ότι δεν ένιωσα άνετα.

Θα μπορούσα να απαριθμήσω πολλές αποφάσεις της «πρώτης φορά Αριστεράς» κυβέρνηση που με έκαναν να μη νιώσω άνετα ή να πιστέψω ότι κάνουν κακό στη χώρα μου.

Διαπίστωσα όμως ότι ο κ. Τσίπρας με λεπτές και προσεκτικές κινήσεις προσπαθούσε να απαλλαγεί από τις προεκλογικές του δεσμεύσεις και ως πρωθυπουργός να λειτουργήσει πιο ρεαλιστικά.

Διαπίστωσα ότι στην ουσία έχουμε δύο πρωθυπουργούς: Τον Αλέξη Τσίπρα εξωτερικού, ο οποίος χωρίς να καταπατά την ιδεολογία και τις βασικές του δεσμεύσεις επιχειρεί έναν έντιμο συμβιβασμό με τους εταίρους μας, και τον Αλέξη Τσίπρα εσωτερικού που επιχειρεί να ισορροπήσει μεταξύ μιας ισχνής κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας και προεκλογικών δεσμεύσεων.

Διαπίστωσα, επίσης, ότι ο κ. Τσίπρας έχει τη διάθεση να πολιτεύεται ακολουθώντας ισορροπίες, και αυτό φάνηκε από την επιλογή κεντροδεξιού Προέδρου Δημοκρατίας.

Όπως επίσης διαπίστωσα ότι ο κ. Τσίπρας επιθυμεί να ακολουθήσει τη λεγόμενη «πολυδιάστατη

εξωτερική πολιτική» που ξεκίνησε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής και ακολούθησαν πρωθυπουργοί όπως ο Ανδρέας Παπανδρέου (έστω και με ιδιαιτερότητες), ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης και ο Κώστας Καραμανλής (ιδιαίτερα με τα ανοίγματά του προς τη Ρωσία).

Και όλες αυτές οι διαπιστώσεις είναι θετικές ή μπορούν να έχουν θετικές προοπτικές.

Σε αυτές, όμως, τις αλλοπρόσαλλες 100 ημέρες που πολλά γίνονται «για πρώτη φορά» είτε με καλή πρόθεση είτε από βλακώδη ιδεοληψία, το πιο αρνητικό που έχει κάνει η κυβέρνηση, είναι η καθυστέρηση στο κλείσιμο της διαπραγμάτευσης για την οποία μεγάλη ευθύνη έχει η κυβέρνηση, αφού αυτή έδωσε και δίνει με τις παλινωδίες της το δικαίωμα στους δανειστές να τηρούν την στάση που τηρούν.

Το πιο σημαντικό δεν το έχουμε δει ακόμα... Εδώ και 100 ημέρες το πιο σημαντικό, αυτό που έχει ανάγκη η χώρα, μια νέα καλύτερη συμφωνία, δεν το έχουμε δει. Το εύχομαι ως κεντροδεξιός, ως πολιτικός, ως επαγγελματίας, αλλά κυρίως πολίτης αυτής της χώρας που θέλει η πατρίδα του να βγει από αυτό το τραγικό αδιέξοδο που βιώνει τα τελευταία χρόνια. Ελπίζω η απραξία που μαστίζει την πολιτική ζωή της χώρας εδώ και έναν χρόνο, να σταματήσει άμεσα, ώστε να μπει η Ελλάδα σε μια νέα φάση πολιτικής και οικονομικής ισορροπίας που θα θέσει τις βάσεις της ανάπτυξης που τόσο έχει ανάγκη η χώρα, πέρα από Αριστερές, Δεξιές ή Κεντροδεξιές και Κεντροαριστερές κυβερνήσεις.

100 ημέρες

Του Θάνου Καλαμίδα

μοναξιά

100 ημέρες πριν, 2,246,064 Έλληνες ψηφοφόροι δώσανε στον ΣΥΡΙΖΑ και τον Αλέξη Τσίπρα το 36,34% των συνολικών ψήφων και 149 έδρες στην ελληνική Βουλή. Για πάνω από έξη μήνες, πριν την 25 Ιανουαρίου 2015, όλοι οι Έλληνες παρακαλούσαν κάτι να συμβεί για να αλλάξει η αφόρητη κατάσταση που τους είχε επιβληθεί με τα επαναλαμβανόμενα μνημόνια. Η ανεργία ανέβαινε ασφυχτικά ενώ όλο και περισσότερες μαρτυρίες μιλούσαν για ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού να πεινάει και να βρίσκεται σε κατάσταση απελπισίας.

Μέσα σε δυο μέρες από τις εκλογές ο Αλέξης Τσίπρας κάνοντας μερική έκπληξη - κυρίως στον Σταύρο Θεοδωράκη, τον πρόεδρο του νεοσύστατου Ποταμιού που είχε σίγουρη τη συμμετοχή του σε οποιον έκανε κυβέρνηση ή τουλάχιστον με αυτό το μύθο ζούσε - σχηματίζει κυβέρνηση με τους Ανεξάρτητους Έλληνες και τον Πάνο Καμμένο.

Η εντολή του ελληνικού λαού στον Αλέξη Τσίπρα, πεντακάθαρη: βοήθησε τον κόσμο που πνίγεται, διαπραγματεύσου το δάνειο που όλοι αναγνωρίζουμε ότι είναι αδύνατο να πληρωθεί και πάνω από όλους ο ίδιος ο Τσίπρας, και μην τολμήσεις να αγγίζεις το ευρουλάκι μας. Μετά και αφού παραγγείλανε πίτσα ή σουβλάκια, καθίσανε αναπαυτικά στον καναπέ και περιμένανε αποτελέσματα κάνοντας στο μεταξύ κριτική από τον φατσοβιβλίο η το άλλο, το τουϊτάκι.

Στο μεταξύ η κυβέρνηση έριξε όλο βάρος της στις διαπραγματεύσεις με μπροστάρηδες τον ολίγο ροκ υπουργό οικονομίας, Γιάνη Βαρουφάκη - με ένα νι - και τον ίδιο τον πρωθυπουργό. Όλοι οι υπόλοιποι που συμμετείχαν στην νέα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ παραγγείλανε πίτσα ή σουβλάκια, καθίσανε αναπαυτικά στον καναπέ και περιμένανε αποτελέσματα κάνοντας στο μεταξύ κριτική από τον φατσοβιβλίο η το άλλο, το τουϊτάκι.

Η αντιπολίτευση πέρασε απέναντι κυριολεκτικά. Στηρίζοντας όλη της τη στρατηγική στη θεωρία της αριστερής παρένθεσης και περιμένοντας την κυβέρνηση να πέσει σαν σάπιο φρούτο από τα χτυπήματα «φίλων», εταίρων και εχθρών, παράγγειλε πίτσα ή σουβλάκια, κάθισε αναπαυτικά στον καναπέ και περίμενε

αποτελέσματα κάνοντας στο μεταξύ κριτική από τον φατσοβιβλίο η το άλλο, το τουϊτάκι.

Αυτά βέβαια θα μπορούσαν να γίνουν και πρόζα για επιθεώρηση αλλά δυστυχώς είναι η πραγματικότητα αυτών των πρώτων 100 ημερών της κυβέρνησης Τσίπρα. Το μεγαλύτερο μέρος τους η κυβέρνηση το πέρασε στις διαπραγματεύσεις, είτε από το τηλέφωνο είτε από κοντά. Όλα τα μέλη της κυβέρνησης που δεν συμμετείχαν άμεσα με τις διαπραγματεύσεις η ότι γινόταν τέλος πάντων, καθόντουσαν και παρακολουθούσαν. Περιμέναν.

Ναι έκαναν και ανακοινώσεις πότε-πότε. Θα φτιάξουμε αυτό, χρειαζόμαστε αυτό, θα κάνουμε αυτό. Αλλά όλα σε αναμονή. Εδώ πρέπει να κάνω μια ειδική μνεία για τον Βαρουφάκη. Αυτός ο άνθρωπος έχει όλο το δίκιο με το μέρος τους σε όλα όσα λέει και έχει και τις γνώσεις να επιχειρηματολογεί και να στηρίζει αυτά που λέει, το πρόβλημα είναι όμως ότι κανένας δεν θέλει να τον ακούσει και κανένας δεν ήταν, ούτε είναι έτοιμος για έναν Βαρουφάκη.

Απόδειξη η επιχειρηματολογία που χρησιμοποιείται από «φίλους» και εχθρούς εναντίων του. Το μπούρμπερη κασκόλ, το δερμάτινο μπουφάν, το σπίτι της πεθεράς και η φωτογράφιση στο Γαλλικό περιοδικό. Κανένας, μα κανένας από όλους αυτούς τους έξυπνους ντόπιους και εισαγόμενους, δεν έχει προβάλει το παραμικρό επιχείρημα που να αναιρεί αυτά που λέει ο Βαρουφάκης για την οικονομία. Το πιθανότερο είναι ότι οι περισσότεροι θεωρούν το υπουργείο οικονομίας, υπουργείο lifestyle γιατί άλλη λογική εξήγηση δεν μπορώ να βρω.

Αλλά αυτές οι καθυστερήσεις συνεχίζουν να αφήνουν εκατοντάδες κόσμο να κοιμάται στα πάρκα και να πεθαίνει σε παγκάκια, παιδιά να λιποθυμάνε σε σχολεία και οικογένειες να ζουν στην εξαθλίωση χωρίς τα βασικά αναγκαία. Τα αναγκαία που τους έκλεψε στην κυριολεξία και με ψέματα, ρίχνοντας ευθύνες δήθεν στη τρόικα αλλά ουσιαστικά για να εξυπηρετηθούν φίλοι τραπεζιτικοί, φαρμακοβιομήχανοι, διοδιάδες και καναλάρχες, οι πρωταθλητές της διαφθοράς, Σαμαράς, Γεωργιάδης, Βορίδης και όλη αυτή η μαφιάδικη συμμορία που κυβερνούσε την Ελλάδα.

Εκεί έχει ολιγορήσει η κυβέρνηση και έχει ολιγορήσει τραγικά. Και μάλιστα σε μια Βουλή που είναι έτοιμη να βοηθήσει σε θέματα ανθρωπιστικά, η καλύτερα που δεν θα τολμήσει – με μόνη εξαίρεση φυσικά τον Άδωνι – να αντιτεθεί σε τέτοια μέτρα.

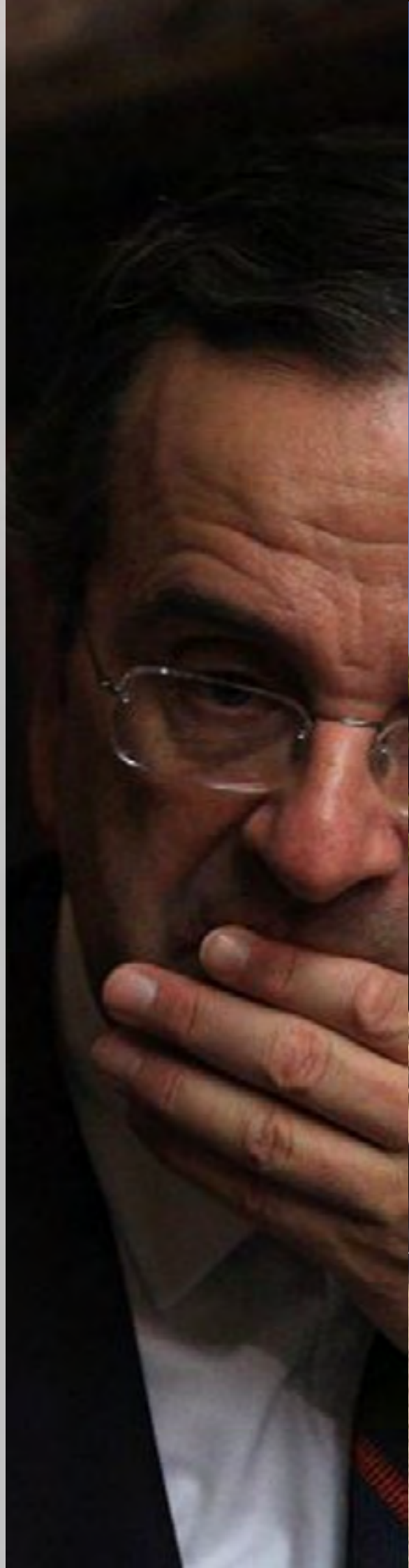
Αλλά σε κρίσιμες στιγμές όπως αυτή μεγάλο ρόλο παίζει η αντιπολίτευση. Η αντιπολίτευση είναι όχι μόνο για να λέει όχι στα πάντα αλλά και για να υπενθυμίζει στη κυβέρνηση ποια είναι η δουλειά της. Αυτό το βάρος δυστυχώς έπεσε στον πιο διεφθαρμένο μαζί με τον Σημίτη, Έλληνα πολιτικό της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας, τον Αντώνη Σαμαρά.

Το έγκλημα του Αντώνη Σαμαρά είναι ότι παρέλαβε ένα κόμμα με ιδεολογικές αρχές και το έκανε ένα κομματάκι με μια και μόνο ιδεολογική αρχή, την καρέκλα της εξουσίας. Και ποιας εξουσίας; Αυτής που έχει τον ίδιο στη κορυφή της.

Τα τελευταία τρία χρόνια έδειξαν στους πολλούς κάτι που ξέραμε οι λίγοι, οι παλαιότεροι, χρόνια τώρα, ότι ο Αντώνης Σαμαράς είναι ένας φασίστας στη καρδιά, δουλικός διεφθαρμένος υπηρέτης ντόπιων και ξένων συμφερόντων που τα υπερασπίζεται ακόμα και εις βάρος ενός ολόκληρου λαού. Οι 100 πρώτες μέρες Τσίπρα αποδείξανε ότι αυτός ο Εφιάλτης δεν νοιάζεται για τίποτα άλλο εκτός από τον εαυτό του ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα πατήσει ακόμα και πάνω από το πτώμα του κόμματος που τον ανέδειξε.

100 ημέρες σε μια κυβέρνηση που εκτός άλλων έχει να αντιμετωπίσει και το βαθύ κράτος, που υπάρχει και λειτουργεί παρακρατικά μποϊκοτάροντας ότι του πάει κόντρα, τα τελευταία 40 χρόνια έχοντας διαφθείρει πολιτικούς, δικαιοσύνη, δημόσιο, αστυνομία και στρατό, είναι πολύ λίγος χρόνος. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής και ο Ανδρέας Παπανδρέου είναι απτά παραδείγματα μεγάλων πολιτικών που απέτυχαν και στο τέλος συμβιβαστήκαν. Ο Τσίπρας χρειάζεται χρόνο για να αλλάξει την Ελλάδα, να πολεμήσει αυτό το βαθύ κράτος και να την κάνει ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος. Το πρόβλημα είναι ότι χρόνο δεν έχει κι αν οι διαπραγματεύσεις δεν τελειώσουν θετικά τότε η Ελλάδα θα πάει πολλά χρόνια πίσω.

Το μόνο παρήγορο είναι ότι όσο βρίσκεται ο Σαμαράς στην ηγεσία της ΝΔ, ο Τσίπρας δεν κινδυνεύει να πέσει.

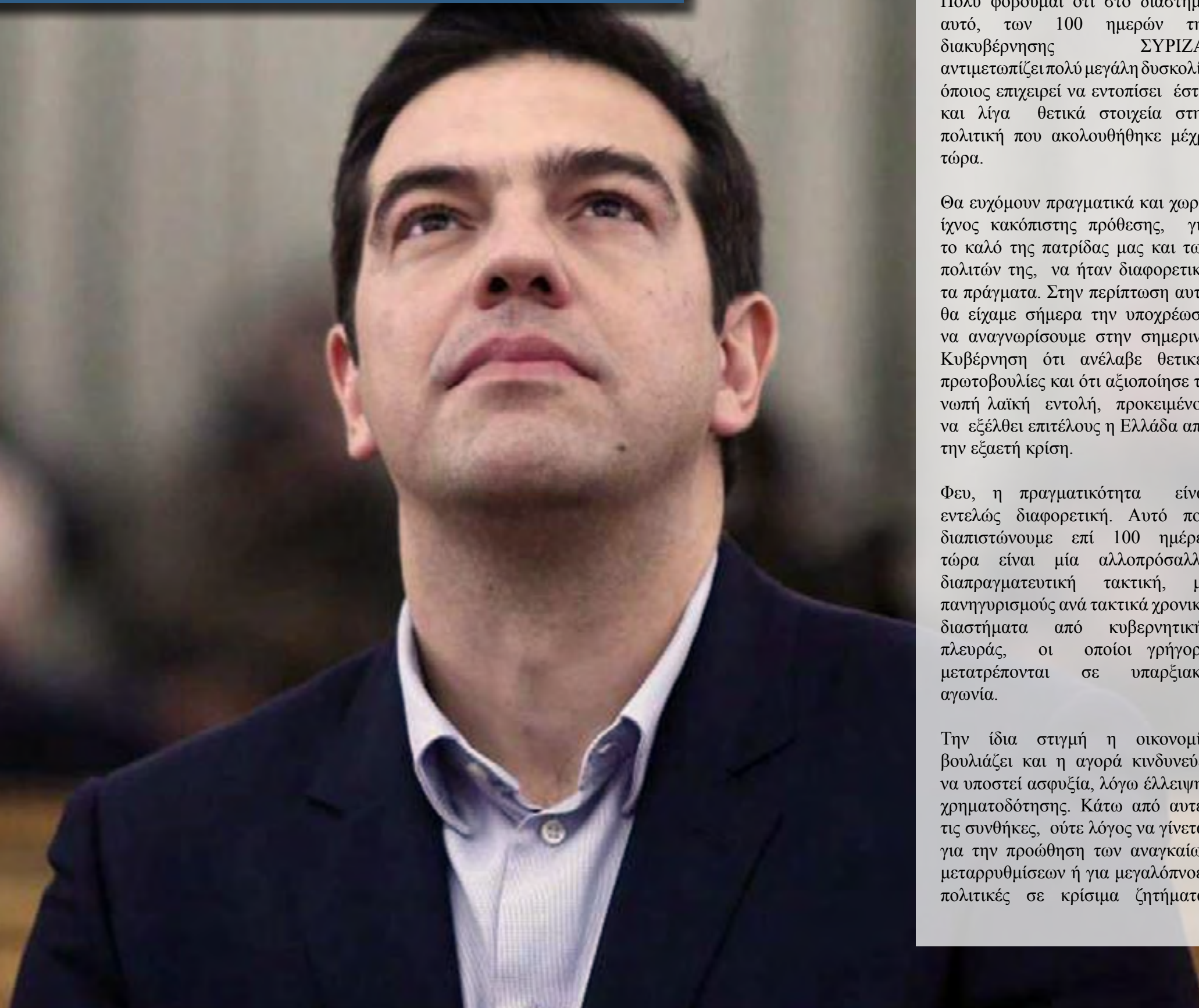
*Ο Δρόμος της Εκεχειρίας
σύμβολο ειρήνης και
συμφιλίωσης*

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας

Αποτίμηση 100 ημερών

Του Νίκου Δένδια - Βουλευτή ΝΔ Β' Αθήνας

Πριν από περίπου 100 περίπου ημέρες 2,246,064 Έλληνες ψηφοφόροι δώσανε στον ΣΥΡΙΖΑ και τον Αλέξη Τσίπρα το 36,34% των συνολικών ψήφων και 149 έδρες στην ελληνική Βουλή. Για πάνω από έξι μήνες πριν την 25 Ιανουαρίου 2015, όλοι οι Έλληνες παρακαλούσαν κάτι να συμβεί για να αλλάξει η αφόρητη κατάσταση που τους είχε επιβληθεί με τα επαναλαμβανόμενα μνημόνια. Η ανεργία ανέβαινε ασφυχτικά ενώ όλο και περισσότερες μαρτυρίες μιλούσαν για ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού να πεινάει και να βρίσκεται σε κατάσταση απελπισίας.

Πολύ φοβόμυ ότι στο διάστημα αυτό, των 100 ημερών της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, αντιμετωπίζει πολύ μεγάλη δυσκολία όποιος επιχειρεί να εντοπίσει έστω και λίγα θετικά στοιχεία στην πολιτική που ακολουθήθηκε μέχρι τώρα.

Θα ευχόμυν πραγματικά και χωρίς ίχνος κακόπιστης πρόθεσης, για το καλό της πατρίδας μας και των πολιτών της, να ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Στην περίπτωση αυτή θα είχαμε σήμερα την υποχρέωση να αναγνωρίσουμε στην σημερινή Κυβέρνηση ότι ανέλαβε θετικές πρωτοβουλίες και ότι αξιοποίησε τη νωπή λαϊκή εντολή, προκειμένου να εξέλθει επιτέλους η Ελλάδα από την εξαετή κρίση.

Φευ, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Αυτό που διαπιστώνουμε επί 100 ημέρες τώρα είναι μία αλλοπρόσαλλη διαπραγματευτική τακτική, με πανηγυρισμούς ανά τακτικά χρονικά διαστήματα από κυβερνητικής πλευράς, οι οποίοι γρήγορα μετατρέπονται σε υπαρξιακή αγωνία.

Την ίδια στιγμή η οικονομία βουλιάζει και η αγορά κινδυνεύει να υποστεί ασφυξία, λόγω έλλειψης χρηματοδότησης. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ούτε λόγος να γίνεται για την προώθηση των αναγκαίων μεταρρυθμίσεων ή για μεγάλοπνοες πολιτικές σε κρίσιμα ζητήματα,

όπως π.χ. για την αλλαγή του αναπτυξιακού μοντέλου της χώρας.

Ως χειρότερο όμως δείγμα της νέας κυβέρνησης, για λόγους συμβολισμού αλλά και ηθικής τάξης θα επέλεγα τη νομοθετική πρωτοβουλία της Κυβέρνησης (την οποία μάλιστα προώθησε ως κυρίαρχη προτεραιότητα μέσα στις πρώτες ημέρες της διακυβέρνησής της!) για την αποφυλάκιση του τρομοκράτη Σάββα Ξηρού.

Πρόκειται για μία επιλογή αντίθετη με την έννοια του Κράτους Δικαίου, καθώς “ανταμείβεται” ουσιαστικά ο δράστης μίας τρομοκρατικής ενέργειας για το ατύχημα που υπέστη κατά την ώρα της τέλεσής της. Παράλληλα, η ενέργεια αυτή συνιστά προσβολή στη μνήμη των θυμάτων της τρομοκρατίας στη χώρα μας, και ιδίως των θυμάτων του συγκεκριμένου τρομοκράτη, ενώ ανακαλεί μνήμες ψυχικής δοκιμασίας στους συγγενείς τους.

Ως μοναδική θετική επιλογή της νέας Κυβέρνησης θα επέλεγα το συναινετικό πνεύμα το οποίο επέδειξε με την πρόταση για εκλογή ως νέου Προέδρου της Δημοκρατίας του κ. Προκόπη Παυλόπουλου. Δυστυχώς, όμως, η συγκεκριμένη ενέργεια δείχνει αποκομμένη από την γενικότερη και κάθε άλλο παρά συναινετική πρακτική της Κυβέρνησης, σε όλα σχεδόν τα υπόλοιπα ζητήματα.

Η επίμονη

πραγματικότητα.....

Του Θάνου Κούβελου

Ο έφηβος επηρεασμένος από τον βομβαρδισμό των διαφημίσεων, πείθει τον πατέρα του, μετά από γκρίνιες και τσακωμούς, να του αγοράσει ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι.

Η επίσκεψη τους στο κατάστημα, τον γεμίζει ενθουσιασμό, ελπίδες και αμέτρητες προσδοκίες ότι το όνειρο του είναι πολύ κοντά στην πραγμάτωση του. Θαμπώνεται και εκστασιάζεται από τα χρώματα και την ποικιλία. Δεν αρκείται στο παιχνίδι που ζητούσε, αλλά αρχίζει να ζητάει και άλλα. Όλα εδώ και τώρα....!

Ο πατέρας προσπαθεί να του εξηγήσει ότι δεν έχει την οικονομική δυνατότητα. Ο γιός επιμένει. Ο πατέρας αντιστέκεται. Ικανοποιεί την αρχική απαίτηση του γιού του. Αποχωρούν δυσαρεστημένοι. Ο μεν πατέρας προβληματισμένος για την συμπεριφορά του γιού, ο δε γιός δυσαρεστημένος, γιατί δεν πήρε όλα όσα επιθυμούσε.

Η ως άνω εικόνα προσομοιάζει με τις 100 ημέρες διακυβέρνησης της χώρας από τον ΣΥΡΙΖΑ. Η εκλογική νίκη, που ήταν στόχος, επετεύχθη. **Εκατό ημέρες απογείωσης της ελπίδας και των προσδοκιών.** Οι περισσότεροι πολίτες ψηφοφόροι, η μη του ΣΥΡΙΖΑ, γνωρίζουν ότι, όλες οι προεκλογικές εξαγγελίες δεν μπορούν να υλοποιηθούν, αλλά θέλουν να ελπίζουν ότι, **κάτι καλύτερο, θα μπορούσε να γίνει.**

Οι νέοι υπουργοί, την επομένη κιόλας ημέρα «μεθυσμένοι» από την νίκη και **πριν ακόμα ο πρωθυπουργός αναγνώσει τις προγραμματικές δηλώσεις στη Βουλή,**

εξαγγέλλουν το πρόγραμμα τους στους τομείς ευθύνης. Επαναπρόσληψη των απολυθέντων, 12.000 αφορολόγητο για όλους, κατάργηση ΕΝΦΙΑ, μείωση αντικειμενικών αξιών, ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων παλαιών και νέων, αύξηση του κατώτατου μισθού, αποκατάσταση εργασιακών σχέσεων, επαναλειτουργία της ΕΡΤ, κα κα....

Αρχίζει η διαπραγμάτευση, μέσα σε ασφυκτικά ομολογουμένως χρονικά περιθώρια και με πολύ δυσμενείς προϋποθέσεις. Τα περιθώρια ελιγμών ελάχιστα. **Προσπαθεί η κυβέρνηση, κτυπιέται, φωνάζει, διαμαρτύρεται, αλλά το «τείχος» που έχει στηθεί είναι ανυπέρβλητο.** Μέσα σε όλα αυτά και η φωτογραφική διάταξη για τον Ξηρό και λοιπούς «αγωνιστές», το θέμα των μεταναστών, **που επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο το κλίμα**

Η συνειδητοποίηση του προβλήματος από τον Πρωθυπουργό επέρχεται ευτυχώς σταδιακά, αλλά σταθερά και οι υπουργοί «εξαναγκάζονται» να ανασκευάζουν τις εξαγγελίες μεταθέτοντας τις στο μέλλον, όπως έγινε και με τη περιβόητη αναδιάρθρωση του χρέους.

Επειδή η πραγματικότητα όμως είναι επίμονη και δεν πρέπει να την αγνοούμε, η περίοδος μετάβασης της κυβέρνησης από την εφηβεία, στην ενηλικίωση, εύχομαι και ελπίζω να έχει μια θετική κατάληξη, με ένα συμβιβασμό χωρίς «συμβολισμούς» και όχι με μία βιαία πρόσκρουση στον «τοίχο» και όλους μας στην εντατική...

100 ημέρες

Της Ιωάννας Γαϊτάνη

Το ιστορικό αποτέλεσμα της 25ης Γενάρη σήμανε ότι ο ελληνικός λαός έδωσε στον ΣΥΡΙΖΑ την εντολή να καταργήσει τη λιτότητα. Ταυτόχρονα, ο λαός έδωσε και την εντολή να καταργηθούν τα εργαλεία που επέβαλαν τη λιτότητα, δηλ. τα χτυπήματα στη δημοκρατία και στα δικαιώματα, η θεσμοθέτηση του αυταρχισμού, η αστυνομοκρατία, η αντεργατική δικαστική αυθαιρεσία.

Σχεδόν τρεις μήνες μετά το νικηφόρο αποτέλεσμα της 25ης Γενάρη, η κυβέρνηση εξακολουθεί να εκβιάζεται από τους δανειστές (και όχι «εταίρους», όπως με οξύμωρο τρόπο αποκαλούνται) και να δέχεται πιέσεις και εκβιασμούς από τη ντόπια αστική τάξη και τα διαπλεκόμενα συμφέροντα που επιθυμούν τον εκφυλισμό και τη συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ.

Σημαντικές είναι οι προθέσεις της κυβέρνησης για την πάταξη της φοροδιαφυγής, για δημιουργία μηχανισμών ελέγχου των διάφορων λιστών, για τη σύγκρουση με τη «μαύρη» επιχειρηματικότητα, όπως, επίσης, η πρωτοβουλία για τον λογιστικό έλεγχο του κρατικού χρέους. Παράλληλα, ο νόμος για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, για την αποσυμφόρηση των φυλακών και άμεσα η ψήφιση του νομοσχεδίου Κατρούγκαλου, που ουσιαστικά αναιρεί το μνημονιακό πλαίσιο των απολύσεων και της διάλυσης του κοινωνικού κράτους, η επανασύσταση της ΕΡΤ, όπως και η μεγάλης συμβολικής αξίας κατάργηση του χαρατσιού

των 5ευρώ στα νοσοκομεία, λογοδοτούν σε μεγάλο βαθμό στις ανάγκες του κόσμου που κινήθηκε για να στηρίξει, στο δρόμο και στις κάλπες, την εναλλακτική πολιτική διεξοδο που συμπύκνωσε ο ΣΥΡΙΖΑ. Χρειάζεται όμως πολύ σύντομα να έρθει στη Βουλή και ένα νομοσχέδιο που θα φορολογεί και τη «λευκή» επιχειρηματικότητα, ώστε επιτέλους να πληρώσει το κεφάλαιο αυτά που του αντιστοιχούν.

Τα σημαντικότερα φιλολαϊκά μέτρα, που αναιρούν σημαντικές συνέπειες του μνημονίου, πρέπει να νομοθετηθούν γρήγορα το επόμενο διάστημα, όπως η επανακαθιέρωση των 751 ευρώ, η επαναφορά των Συλλογικών Συμβάσεων και η μείωση του φόρου στο πετρέλαιο θέρμανσης.

Τελευταίο, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό: απέναντι στον αποπροσανατολισμό μέσω της τρομοϋστερίας και της ακροδεξιάς παράκρουσης, είναι ανάγκη μια πιο «ανοιχτή» πολιτική για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες (κατάργηση όλων των μέτρων που οικοδομούν την «Ευρώπη

φρούριο» και στρατιωτικοποιούν τα σύνορα, ευκολότερες διαδικασίες ασύλου, οριστικό κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης και δημιουργία ανοιχτών κέντρων φιλοξενίας, χορήγηση ταξιδιωτικών εγγράφων για όσους θέλουν να φύγουν από τη χώρα, νομιμοποίηση και ίσα δικαιώματα για τους μετανάστες που ζουν και εργάζονται στην Ελλάδα).

Πλησιάζουμε ίσως στο πιο αποφασιστικό σημείο ύστερα από τις εκλογές. Η χρηματοδοτική ασφυξία του ελληνικού Δημοσίου έχει φτάσει στο οριακό σημείο όπου είναι αδύνατο πλέον να συνεχίσουν να πληρώνονται ταυτόχρονα μισθοί και συντάξεις αλλά και τοκοχρεολύσια του κρατικού χρέους, οπότε η κλεψύδρα του πολιτικού χρόνου αδειάζει.

Η εξάντληση των ρευστών διαθέσιμων για να πληρώνουμε αυτούς που μας εκβιάζουν, τους αποθρασύνει, εξασθενίζει τη θέση μας, αποθαρρύνει αυτούς που μας στήριξαν και οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε πλήρες αδιέξοδο. Η μόνη απάντηση είναι η παύση πληρωμών στα τοκοχρεολύσια και η διαγραφή του χρέους, που αναδεικνύονται σε εκ των ων ουκ άνευ προϋποθέσεις για την κατάργηση των μνημονίων και την ανατροπή της λιτότητας.

Μερικές φορές βρίσκω μέρος να **κοιμηθώ**

Αλλά ποτέ δεν **ονειρεύομαι**

100 ημέρες

Του Γιάννη Πισιμίσση

ΣΥΡΙΖΑ

Την ώρα που ο Αουρελιάνο Μπαμπιλόνια, ο ήρωας των Εκατό χρόνων μοναξιάς του Μάρκες, κατάφερνε να αποκρυπτογραφήσει επιτέλους το μήνυμα που όλες οι προηγούμενες γενιές του Μακόντο δεν μπόρεσαν να διαβάσουν και γνώρισε έτσι όλες τις αιτίες των δεινών που μάστιζαν τη χώρα του, εκείνη την ίδια στιγμή φύσηξε ο πιο δυνατός άνεμος και κατέστρεψε μαζί και τον Αουρελιάνο και το Μακόντο.

Ο ισχυρός αυτός συμβολισμός του Μάρκες που παραμένει πάντοτε διαχρονικός και επίκαιρος μεταφερόμενος από τα Εκατό χρόνια μοναξιάς στις εκτατό μέρες του ΣΥΡΙΖΑ, οπωσδήποτε δημιουργεί συνειρμούς που προβληματίζουν. Γιατί αν στην προσπάθεια του Αλέξη Τσίπρα να αποκρυπτογραφήσει τα δεινά των μνημονιακών χρόνων αρχίσει να φυσάει άνεμος καταστροφής και όχι αλλαγής τότε φοβάμαι ότι ο χρόνος της παρούσας κυβέρνησης θα αρχίσει (ένα δεν έχει ήδη αρχίσει) να μετράει ασφυκτικά αντίστροφα.

Επί τη υποθέσει, λοιπόν, ότι ο χρόνος που περνάει δυσχεραίνει το έργο της κυβέρνησης οδηγώντας αυτήν και την πολιτική της σε ολοένα και χειρότερες περιστάσεις τότε η καλύτερη στιγμή της θα μπορούσε να αναζητηθεί μόνο στην αρχή

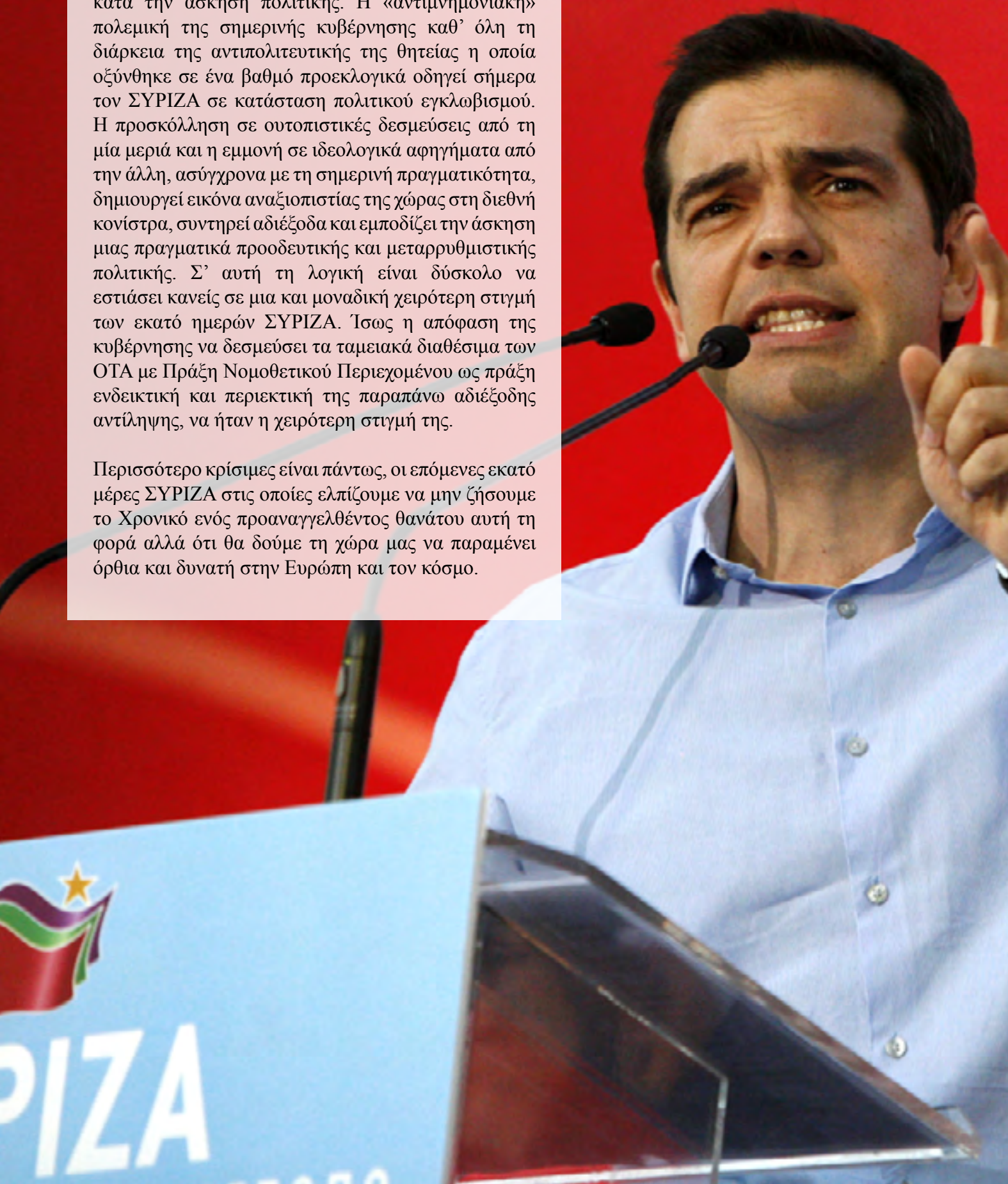
των εκατό ημερών. Στο σημείο μηδέν, δηλαδή, της εκλογής της όπου πράγματι σηματοδοτήθηκε μια πολιτική και ψυχολογική ανάταση λόγω της ισχυρότατης πίεσης που είχε δεχθεί η ελληνική κοινωνία τα προηγούμενα χρόνια. Είναι αλήθεια ότι η εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ ήρθε σε μια κρίσιμη στιγμή όπου ένα καταπονημένο πολιτικό σύστημα χρειαζόταν πολιτική και ηθική επανενεργοποίηση και μέχρι ενός σημείου αυτό επετεύχθη με την εκλογική νίκη της Αριστεράς. Η νίκη της, η ορκωμοσία της και οι πρώτες μέρες της κυβερνητικής της θητείας λειτούργησαν απελευθερωτικά για ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας που αισθάνθηκε ότι απαλλάσσεται από ένα βραχνά (χωρίς, βεβαίως, αυτό να σημαίνει ότι η πλειοψηφία των εκλογέων του ΣΥΡΙΖΑ είχε ή έχει ουτοπικές αυταπάτες). Υπό την έννοια αυτή, η καλύτερη

στιγμή της κυβέρνησης μπορεί να βρεθεί σε εκείνες τις πρώτες μέρες.

Η Ιστορία όμως έχει δείξει ότι οι εμμονές, οι ιδεοληψίες και ο εγκλωβισμός σε λαϊκιστικές ρητορικές μόνο καταστροφικός μπορεί να είναι κατά την άσκηση πολιτικής. Η «αντιμνημονιακή» πολεμική της σημερινής κυβέρνησης καθ' όλη τη διάρκεια της αντιπολιτευτικής της θητείας η οποία οξύνθηκε σε ένα βαθμό προεκλογικά οδηγεί σήμερα τον ΣΥΡΙΖΑ σε κατάσταση πολιτικού εγκλωβισμού. Η προσκόλληση σε ουτοπιστικές δεσμεύσεις από τη μία μεριά και η εμμονή σε ιδεολογικά αφηγήματα από την άλλη, ασύγχρονα με τη σημερινή πραγματικότητα, δημιουργεί εικόνα αναξιοπιστίας της χώρας στη διεθνή κονίστρα, συντηρεί αδιέξοδα και εμποδίζει την άσκηση μιας πραγματικά προοδευτικής και μεταρρυθμιστικής πολιτικής. Σ' αυτή τη λογική είναι δύσκολο να εστιάσει κανείς σε μια και μοναδική χειρότερη στιγμή των εκατό ημερών ΣΥΡΙΖΑ. Ίσως η απόφαση της κυβέρνησης να δεσμεύσει τα ταμειακά διαθέσιμα των ΟΤΑ με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου ως πράξη ενδεικτική και περιοριστική της παραπάνω αδιέξοδης αντίληψης, να ήταν η χειρότερη στιγμή της.

Περισσότερο κρίσιμες είναι πάντως, οι επόμενες εκατό μέρες ΣΥΡΙΖΑ στις οποίες ελπίζουμε να μην ζήσουμε το Χρονικό ενός προαναγγελλθέντος θανάτου αυτή τη φορά αλλά ότι θα δούμε τη χώρα μας να παραμένει όρθια και δυνατή στην Ευρώπη και τον κόσμο.

Μια πρώτη αποτίμηση της κυβερνητικής θητείας και ορισμένα ερωτηματικά

Του Γιάννης Κούτσουκου - Βουλευτή ΠΑΣΟΚ Ν. Ηλείας

Τα κυβερνητικά αδιέξοδα και ο αυτοεγκλωβισμός της Κυβέρνησης στα προεκλογικά και μετεκλογικά της ψέματα, που δεν μπορεί να πάει ούτε μπρός ούτε πίσω, είναι φανερά σε όλα τα επίπεδα.

Η Κυβέρνηση επέλεξε τη μέθοδο της όξυνσης και της πόλωσης, προκειμένου να αποφύγει να πει στον ελληνικό λαό και ιδίως στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ την αλήθεια και την πραγματικότητα. Δηλαδή πού βρίσκεται η χώρα, ποιες είναι οι δυσκολίες που αντιμετωπίζει και τι αποφάσεις θα κληθεί να πάρει, εάν -έστω και την τελευταία στιγμή- ανταποκριθεί σε αυτό που είναι η μεγάλη επιθυμία του ελληνικού λαού, να κρατήσει την Ελλάδα όρθια και εντός του ευρώ.

Κανένας πολίτης σήμερα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η χώρα είναι καλύτερα από εκεί που την παρέλαβε η Κυβέρνηση τρεις μήνες πριν.

Η ταμειακή χρεοκοπία είναι ομολογημένη. Προφανώς θα ακολουθήσει και η συνολικότερη χρεοκοπία, εάν μέσα στο επόμενο διάστημα δεν ληφθούν σοβαρές αποφάσεις.

Ποιος φταίει για αυτή την εξέλιξη, η Αντιπολίτευση ή μήπως ο λαός; Προφανώς φταίει το γεγονός ότι η Κυβέρνηση έχασε ένα μήνα στη μετάφραση μέχρι την απόφαση του Eurogroup της 20ης Φλεβάρη, με τον κ. Βαρουφάκη να δίνει συνεντεύξεις όπου υπήρχε ραδιόφωνο και τηλεόραση και ο οποίος στο όνομα της Κυβέρνησης ανέλαβε τελικά συγκεκριμένες δεσμεύσεις.

Και σήμερα ποιους κατηγορεί; Και μάλιστα με βαριές κατηγορίες; Κατηγορεί εμάς, οι οποίοι με σαφήνεια από τις 25 Γενάρη δηλώσαμε την υποστήριξη μας στην Κυβέρνηση, ευχόμενοι να κρατήσει τις δικές μας «κόκκινες γραμμές» και να φέρει ένα καλύτερο αποτέλεσμα.

Κατηγορεί επίσης τους εταίρους μας, αυτούς δηλαδή με τους οποίους συμφώνησε στις 20 του Φλεβάρη και με τους οποίους ξανασυμφώνησε στις 20 του Μάρτη περί του περιεχομένου της συμφωνίας, επειδή απαιτούν από την Κυβέρνηση να φανεί συνεπής με τις δεσμεύσεις της. Πέραν του γεγονότος ότι η Κυβέρνηση αυτή την συμφωνία δεν την έφερε στη Βουλή να την συζητήσουμε,

πέραν του γεγονότος ότι υπέγραψε ο κ. Βαρουφάκης χωρίς καμία εξουσιοδότηση την παράταση της κύριας χρηματοδοτικής σύμβασης, δηλαδή του μνημονίου, και το αποκρύβει από τους Βουλευτές της πλειοψηφίας, πέραν του γεγονότος ότι επέστρεψε τα 11 δισεκατομμύρια του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας.

Ήμασταν σε ένα κενό όλο αυτό το διάστημα με τα e-mails του κ. Βαρουφάκη για τις μεταρρυθμίσεις, που η Κυβέρνηση ανέλαβε την ευθύνη να παρουσιάζει στους εταίρους μας και δανειστές μας -θεσμούς τους λένε τώρα - να πηγαίνουν και να έρχονται χωρίς όμως να συγκεκριμενοποιούνται και να παράγουν αποτέλεσμα.

Και τώρα μπροστά σε αυτό το αδιέξοδο, και μετά την τελευταία συνομιλία του κ. Τσίπρα με την κα Μέρκελ, η Κυβέρνηση τρέχει να προλάβει, πανικόβλητη, γιατί βλέπει ότι ο γκρεμός πλησιάζει. Ανεξάρτητα από τα μέτρα που επεξεργάζεται και θα παρουσιάσει τις επόμενες μέρες, όπως μαθαίνουμε, οφείλει να μας πει το πλήρες σχέδιό της για τη χώρα και την τελική διαπραγμάτευση, γιατί αν αποσκοπεί στο να κερδίσει για μια φορά ακόμα λίγο χρόνο αυτό θα είναι σε βάρος της χώρας.

Δυστυχώς κάθε μέρα της Κυβέρνησης ήταν χειρότερη από την προηγούμενη, η καλύτερη ακόμα δεν έχει φανεί.

Ποια θεωρείτε την καλύτερη και ποια την χειρότερη στιγμή της κυβέρνησης κατά τις πρώτες 100 ημέρες της στην εξουσία;

Της Ηρώς Διώτη - Βουλευτής Λάρισας ΣΥΡΙΖΑ

Η κυβέρνηση αυτή ήρθε σαν αποτέλεσμα των προσπαθειών του ελληνικού λαού να σταματήσει τις καταστροφικές πολιτικές που είχαν επιβάλλει οι προηγούμενες κυβερνήσεις στη χώρα σε όλα τα επίπεδα. Ήρθε επίσης και ως αποτέλεσμα της προσπάθειας και της θέλησης του ΣΥΡΙΖΑ να εκπροσωπήσει εκείνα τα στρώματα που επλήγησαν βάνανυσα από τις νεοφιλελεύθερες επιλογές των ευρωπαϊκών ελίτ και που με εργαλείο το χρέος αποφάσισαν να κερδοσκοπήσουν εις βάρος των εργαζομένων και του δημόσιου πλούτου της χώρας. Η συνάντηση του λαϊκού αιτήματος για μια άλλη πορεία για τη χώρα και της αποφασιστικότητας του ΣΥΡΙΖΑ και του κόσμου της Αριστεράς φέραν μια ιστορική αλλαγή. Από τις πρώτες κιόλας μέρες η κυβέρνηση τηρώντας τις δεσμεύσεις της ξεκίνησε μια σκληρή διαπραγμάτευση και αναγνωρίζεται από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, πολύ μεγαλύτερα από αυτά που την ψήφισαν, ότι βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο.

Το πιο σημαντικό σε αυτή τη διαπραγμάτευση και κατά τη γνώμη μου η καλύτερη στιγμή αυτής της κυβέρνησης είναι ότι πολιτικοποίησε τη συζήτηση σε όλη την Ευρώπη για τα ζητήματα των χρεωμένων χωρών. Οι προηγούμενες κυβερνήσεις και οι τεχνοκράτες της Ε.Ε είχαν υποβαθμίσει τη συζήτηση σε μια τεχνικού τύπου υπόθεση ακριβώς για να αποκρύψουν το πολιτικό ζήτημα. Εμείς βάλαμε την Ευρώπη μπροστά στο πρόβλημα ότι οι «συνταγές» που δοκιμάζουν στην Ελλάδα προκειμένου το κεφάλαιο να

αυξήσει τα κέρδη του προκάλεσαν μια άνευ προηγουμένου ανθρωπιστική κρίση, στρατιές ανέργων και ύφεση. Πλέον κανείς δεν μπορεί να υπεκφύγει το ζήτημα αυτό και να πει αυτό που συνήθως έλεγαν τα τεχνικά κλιμάκια, ότι δηλαδή εμάς μας ενδιαφέρουν μόνο οι αριθμοί. Η κυβέρνηση έκανε ξεκάθαρο ότι δεν μπορούν να ευτυχούν οι αριθμοί και να δυστυχούν οι άνθρωποι. Ταυτόχρονα αυτή η καλύτερη στιγμή συμπληρώνεται με την πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης στο εσωτερικό της χώρας όπου προχωράει το πρόγραμμά της καταθέτοντας νομοσχέδια για την αναχαίτιση της φτώχειας και την επαναφορά της δημοκρατίας.

Η χειρότερη στιγμή πηγάζει από την ίδια αυτή επιλογή της ελληνικής κυβέρνησης να πολιτικοποιήσει το ζήτημα. Οι δανειστές για να την πιέσουν και να την στραγγαλίσουν με απώτερο σκοπό να πέσει ή να αλλάξει πολιτική εκβιάζουν και επιβάλλουν οικονομικό στραγγαλισμό με ότι μέσα μπορούν. Αυτό το πρόβλημα είναι από τα πιο δύσκολα που πρέπει να λύσει η ελληνική κυβέρνηση και να συνεννοηθεί με τον ελληνικό λαό για το πώς θα ξεπεραστεί. Η υπόθεση δεν είναι καθόλου εύκολη αλλά αυτό το γνωρίζαμε. Η νεοφιλελεύθερη Ευρώπη και οι συγκεκριμένες κυβερνήσεις δεν θέλουν με τίποτα να δουν ένα άλλο παράδειγμα από το δικό τους να πετυχαίνει. Θα προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να το εμποδίσουν κάτι όμως που δεν είναι καθόλου εύκολο γι' αυτούς διότι αυτή η κυβέρνηση έχει την πιο ευρεία αποδοχή και νομιμοποίηση.

Τα αδιαπραγμάτευτα της λαϊκής εντολής και η τρομακτική αμηχανία της Ευρώπης

Του Δημήτρη Κατσαρού

Δεν πρόκειται για τις πρώτες 100 μέρες «στην εξουσία». Πέρα από το σχόλιο που θα έκανε ένα μέλος της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ για το κατά πόσο η εξουσία ανήκει ακόμη στην κεφαλαιοκρατία και όχι στο λαό δια μέσου των εκπροσώπων του - και για κάποιον που δεν ανήκει στην «αριστερή πτέρυγα» είναι προφανές ότι η κυβέρνηση κυρίως καλείται να κρατήσει τις καλύτερες δυνατές ισορροπίες ανάμεσα σε εγχώρια, ευρωπαϊκά και διεθνή κέντρα εξουσίας και το προεκλογικό της πρόγραμμα που τρόπον τινά εκπροσωπεί τη «λαϊκή εξουσία».

Κορυφαία στιγμή στη διάρκεια των πρώτων 100 ημερών της κυβέρνησης Τσίπρα θα μπορούσε να είναι η κατάθεση του νομοσχεδίου στη Βουλή για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, στις 3 Μαρτίου, παρά τις αντιδράσεις των Ευρωπαίων. Πολλοί θα πουν πως έπρεπε τουλάχιστον να έχει τεθεί το θέμα προς συζήτηση σε μία από τις επίσημες διαδικασίες που απαρτίζουν τη διαπραγμάτευση. Όμως η κυβέρνηση έδωσε ένα ξεκάθαρο μήνυμα πως παράλληλα με τις διαπραγματεύσεις στο εξωτερικό, σκοπεύει να κυβερνήσει στο εσωτερικό αδιάσπαστη, με πρωταρχικό στόχο τη προσπάθεια της κοινωνίας να σταθεί στα πόδια της. Το γεγονός ότι το νομοσχέδιο αυτό ήταν για την κυβέρνηση αδιαπραγμάτευτο και ο τρόπος με τον οποίο ο πρωθυπουργός το έκανε ρητό, απαντώντας στην Κομισιόν «Δεν κάνουμε πίσω. Εμείς δεν θα νομοθετούμε με emails από το εξωτερικό.» στις 18 Μαρτίου, έκαναν τους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και μέρους της αντιπολίτευσης να αισθανθούν υπερήφανοι για την κυβέρνησή τους, πράγμα εξαιρετικά σπάνιο στην μεταπολεμική Ελλάδα.

Όποια αρνητική στιγμή της νεόκοπης κυβέρνησης και αν αναδείξει κανείς, αποκλείεται να είναι χειρότερη από τις ώρες

που διανύουμε τώρα. Η πρώτη στιγμή που φαίνεται έντονα η αδυναμία του plan A της κυβέρνησης να πάει κατά την αισιόδοξη του πρόβλεψη, είναι τώρα. Μία στιγμή που πραγματώνεται στη χρηματοδοτική ασφυξία αλλά και στην «μπαμπεσιά» κατά Γ. Βαρουφάκη, των εταίρων μας οι οποίοι, εμπράκτως δεν τηρούν τη συμφωνία του Φεβρουαρίου. Ακόμη χειρότερο είναι το γεγονός ότι οι όποιες ελπίδες εξαντλούνται στο ότι τουλάχιστον τα αγκάθια της διαπραγμάτευσης μπορούν να μετατεθούν για τον Ιούνιο, πράγμα που σημαίνει πως και να ανασάνουμε μέχρι τότε, το ζήτημα θα ξανατεθεί επιτακτικότερα και με το πιστόλι στον κρόταφο, ενόψει τεράστιου χρηματοδοτικού και δημοσιονομικού κενού για το καλοκαίρι. Εκεί τα πράγματα θα είναι πραγματικά σκούρα.

ΥΓ. Το άρθρο αυτό γράφεται μόλις λίγες ώρες μετά την απαίτηση του ΔΝΤ, για διαγραφή μεγάλου μέρους του ελληνικού χρέους, προκειμένου να γίνει βιωσιμότερη η αποπληρωμή του. Αν σας θυμίζει, «μαξιμαλιστική» προεκλογική δέσμευση Τσίπρα, καλώς κάνει γιατί είναι σχεδόν ταυτόσημη. Το γεγονός αυτό είναι δεδομένο ότι θα αλλάξει το στάτους της διαπραγμάτευσης ριζικά τις επόμενες κι όλες μέρες.

Πείτε μας
τι να του κόψουμε.

Τη στήριξη στο νοσοκομείο

Το σπίτι του

Την Εθνική γραμμή
για Παιδιά και Εφήβους SOS1056

Τις 8 κινητές ιατρικές μονάδες για παιδιά και νεογνά
Την ενίσχυση της οικογένειας του που είναι στα όρια της φτώχειας

To Amber Alert

www.hamogelo.gr

Αφιέρωμα: Εκδρομή Αυτοκίνητο - Μοτοσυκλέτα

Κατερίνα Χαρίση

Καινούργια μέρα

48-52

Θάνος Καλαμίδας

Μια Norton μέχρι το Κουόπιο

54-58

Λίγα λόγια για την αγορά

του αυτοκινήτου στην Ελλάδα.

60-61

Γιάννης Κανουπάκης

“Αντέχουν” οι πωλήσεις

αυτοκινήτων στην Ελλάδα

62-63

Καινούργια μέρα

Της **Κατερίνας Χαρίση**

....*One day in the year of the fox came a time remembered well*....

....*When the strong young man of the rising sun heard the tolling of the great black bell*....

Δεν έχει καλά – καλά ξημερώσει. Πετάω την τσάντα στο διπλανό κάθισμα του παλιού μου Φιάτ και ξεκινάω. Ολόκληρη η πόλη φαίνεται θολή ακόμα από το φεγγάρι που ξεθωριάζει και τα φώτα των δρόμων που σβήνουν ένα-ένα. Έβαλα κατευθείαν το cd των Angel Dust να παίζει σε repeat ένα και μοναδικό τραγούδι. Δε θέλω να ακούσω κανενός τη φωνή σήμερα. Δε θέλω να μιλήσω με κανέναν. Διασχίζω το Βόλο και φτάνω στο φανάρι του Αναυρου, το τελευταίο φανάρι της πόλης και ασυναίσθητα κοιτάζω στα δεξιά μου τη θάλασσα.

Καλημέρα, καινούργια, γαμ...ένη μέρα. Καλημέρα κόσμε. Σήμερα θα περάσω ανάμεσά σου και δε θα γυρίσω να σε κοιτάξω. Σήμερα θα ψάξω να βρω όλα αυτά που έχω εδώ και χρόνια χάσει. Που εδώ και χρόνια έχω ξεχάσει. Και ξαφνικά θυμήθηκα ότι μου λείπουν. Ότι δεν τα χόρτασα. Ότι τα θέλω ακόμα.

Περνάω το τσιμεντάδικο της Αγριάς και ξαφνικά το σύννεφο σκόνης θολώνει το τοπίο μπροστά μου. Ασυναίσθητα μισοκλείνω τα μάτια και την ίδια στιγμή όλα πάλι καθαρίζουν. Τραγουδάω δυνατά και παράφωνα, όμως έχω τα παράθυρα κλειστά και είμαι μόνη, γι αυτόν ακριβώς το λόγο. Για να τραγουδήσω για όλα αυτά που δεν μπορώ να πω, δυνατά και φάλτσα. Εχθές άκουσα τη χειρότερη κουβέντα που θα μπορούσε να πει ένας νέος άνθρωπος. «Δεν κάνω πια όνειρα, κοιτώ να βγάλω απλά άλλη μια μέρα».

Μα πώς μπορεί να ζει κανείς χωρίς να ονειρεύεται? «Δεν κάνω πια όνειρα».

Ίσως έφταιγε η στιγμή, ίσως η ζέστη πάνω από τη σχάρα και τα σημάδια από τα καψίματα στα χέρια μου από το λάδι της φριτέζας. Ίσως έφταιγε ότι περνούσα υπερβολικά πολλές ώρες πίσω από αυτόν τον πάγκο. Δώδεκα, δεκατέσσερις ώρες. Περνούσαν οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες. Μπήκα χειμώνα και βγήκα καλοκαίρι.

«Δεν κάνω πια όνειρα». Το χέρι μου έμεινε μετέωρο με τη λαβίδα του κρέατος. Κοίταξα γύρω μου τον κόσμο που περίμενε να παραγγείλει, τον άνθρωπο δίπλα μου με τα θλιμμένα, παραιτημένα μάτια. Έβαλα την ποδιά μου, προσπέρασα το αφεντικό που καθόταν στο ταμείο κι άρχισε να με βρίζει που παράτησα το πόστο μου. Βγήκα έξω και ο καυτός αέρας του Αυγούστου με κατατρόμαξε.

Αύγουστος... Πώς...? Πότε...? Πόσο καιρό είμαι εδώ? Μόλις χθες τα μαγαζιά ήταν στολισμένα χριστουγεννιάτικα. Σήμερα είναι καλοκαίρι. Αύγουστος. Τελειώνει το καλοκαίρι. Τι έκανα όλο αυτόν τον καιρό πέρα από το να δουλεύω εκεί μέσα? Τη ζωή μου πού την άφησα? Την πούλησες για 600[€] το μήνα. Τόσο φτηνά.

Είμαι στο δέλτα της Αργαλαστής και ανεβαίνω. Το αμάξι αρχίζει να ζεσταίνεται. Εγώ ζεσταίνομαι και νομίζω πως η μυρωδιά του καμένου λίπους αιωρείται γύρω μου. Ίσως να μην απαλλαχτώ ποτέ από αυτή τη μυρωδιά. Βρίσκω μια άπλα και σταματάω, κλείνω και τη μουσική. Κοιτάζω γύρω μου τον άλλο κόσμο στον οποίο βρέθηκα και δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Άλλος κόσμος, σκέφτομαι.

Άλλος κόσμος. Άλλος Θεός εδώ πάνω. Τόσο κοντά, τόσο δίπλα μου. Ένας ολόκληρος άλλος κόσμος. Πράγματα που έχω να δω από παλιά. Εικόνες που τα μάτια έχουν ξεχάσει να βλέπουν. Για λίγες στιγμές μου φαίνονται ξένα. Κι όμως, ο κόσμος είναι αυτό ακριβώς εδώ.

Κοιτάζω κάτω από τα παπούτσια μου το σκληρό, ξερό χώμα και μου φαίνεται παράξενο για μια στιγμή, μόνο για μια στιγμή, που όμως είναι αρκετή να με κάνει να θυμώσω. Ξέχασα ακόμα και το χώμα? Τόσο πολύ με παρέσυρε η πλαστική ζωή μου? Η φτιαχτή, η τσιμεντένια?

Το αμάξι βγάζει κάτι μικρούς ήχους, σαν αναπτήρας που δεν ανάβει. Τα φρένα κρυνώνουν, σκέφτομαι. Παίρνω δυο μπουκάλια παγωμένο νερό που είχα από την προηγούμενη στην κατάψυξη, πίνω από το ένα και το άλλο το αδειάζω όλο επάνω στο αυτοκίνητο λες κι εκείνη τη στιγμή μου μοιάζει σαν ένα απλό καταϊδρωμένο πλάσμα κάτω από τον Αυγουστιάτικο ήλιο. Κι αν χρειαστεί νερό για το ψυγείο? Σε ολόκληρο βουνό δεν πιστεύω πως δε θα βρω λίγο νερό. Αν και ξέρω πως δε θα χρειαστεί. Σε αυτή τη μικρή μου επανάσταση το παλιό, πιστό μου Φιάτ είναι σύμμαχός μου.

Ο δρόμος απλώνεται μπροστά μου φιδογυριστός κι ατέλειωτος. Από τη μια μεριά βλέπω τον Παγασητικό και το κίτρινο πέπλο ζέστης που κάθεται πάνω από τη θάλασσα στο βάθος του ορίζοντα. Στην άλλη μεριά βλέπω το Πήλιο να ορθώνεται καταπράσινο, γεμάτο μυρωδιές και ήχους πουλιών κι εντόμων που τρυπούν τα αυτιά μου. Δε θέλω ποτέ να σταματήσει αυτή η σιωπή. Η σιωπή της ζωής που κυλάει. Του κόσμου που ζει, έτσι όπως ορίζει η φύση του, έτσι όπως εγώ έχω ξεχάσει πια να ζω.

Συνεχίζω να ανεβαίνω και φτάνω κάποια στιγμή στα Χάνια. Αν και είναι Αύγουστος, τα Χάνια είναι λες και ζουν σε άλλη διάσταση, με άλλο ρυθμό και άλλο χρόνο. Ομίχλη σκεπάζει το χωριό και κάθε τόσο ριπές δροσιάς κάνουν την ιδρωμένη πλάτη μου να ανατριχιάσει. Χαμηλώνω τη μουσική και τελικά την κλείνω. Τώρα πια μέσα μου έχω αδειάσει.

Τελικά ίσως πρέπει κανείς απλά να αδειάσει για να δει τι πραγματικά είναι αυτό που του λείπει. Παραφορτωμένες οι ζωές μας από τους ιλιγγιώδεις ρυθμούς που δεν μπορούμε πάντα να ακολουθήσουμε, φρακαρισμένα τα μυαλά μας εκτελούνε απλά εντολές χωρίς να σκέφτονται.

Κι όμως σκέφτονται. Λειτουργίες παρασκηνίου που θα έλεγε κι ο φίλος μου ο κομπιουτεράκιας. Οι σκέψεις

της ψυχής δε σταματάνε. Συνεχίζουν να μιλάνε ακόμα κι όταν εσύ έχεις πάψει να τις ακούς. Ακόμα κι όταν έχεις πια ξεχάσει ότι υπάρχουν.

Η ψυχή μπορεί να χωράει πολλά, όμως κάποιες φορές πρέπει και να «ξεφορτώνει», να παίρνει ανάσα, αλλιώς όλος αυτός ο όγκος θα στέκεται μαύρο σύννεφο, πηχτό σα πίσσα, βάρος στην καρδιά που θα αρχίσει να ζορίζεται.

Κι εκεί μετά νιώθεις αυτό το πλάκωμα και ξαφνικά σε πιάνει μια θλίψη, τόσο δυνατή σα χαστούκι που έφαγες χωρίς να περιμένεις.

«Δεν κάνω πια όνειρα». Πόσο πιο θλιβερή μπορεί να είναι η ζωή ενός νέου ανθρώπου όταν δεν ονειρεύεται πια?

Έχω πάρει το δρόμο του γυρισμού. Αν και δε θέλω να το σκέφτομαι ως γυρισμός. Κατά κάποιο τρόπο είναι μια αρχή. Πλησιάζω προς την πόλη και τα πρώτα φώτα της νύχτας ανάβουν. Έχει αρχίσει να σουρουπώνει. Κατεβαίνω τη μεγάλη ευθεία της Ιωλκού και νιώθω την πόλη να με υποδέχεται. Ανοίγω το ράδιο και πέφτω στο ίδιο τραγούδι που άκουγα σε όλη τη διαδρομή από το cd. Καληνύχτα κόσμε. Σήμερα σε θυμήθηκα ξανά.

*Far from the circle at the edge of the world he's hoping, wondering
Thinking back from the stories he's heard of what he's going to see....*

Η αλήθεια είναι ότι ένα ποδήλατο σε ταξιδεύει παντού. Σε ταξιδεύει σε δρόμους, σε βουνά, σε παραλίες ερημικές αλλά και στη πολύβουη πόλη. Πάνω από όλα όμως σε ταξιδεύει νοερά κάνοντας τα πάντα γύρω σου να μοιάζουν διαφορετικά, όμορφα. Όπως θα έπρεπε να είναι.

KASIMATIS

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Κατάστημα Κασιμάτης
Λεωφ. Βουλιαγμένης 27, 166 75 Γλυφάδα, Τηλ: 210 9601271, Fax: 210 9643856,
Email: info@kassimatisbikes.gr

Τώρα και μόνο για τα ποδήλατα:

6 ΑΤΟΚΕΣ ΔΟΣΕΙΣ για αγορές από 100 έως 400 ευρώ
12 ΑΤΟΚΕΣ ΔΟΣΕΙΣ για αγορές από 401 έως 1.000 ευρώ
24 ΑΤΟΚΕΣ ΔΟΣΕΙΣ για αγορές από 1.001 ευρώ και πάνω

μέσω πιστωτικής κάρτας

SHIMANO
SERVICE CENTER

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ SERVICE, ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΧΡΗΣΗΣ
ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΜΕ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΑΞΙΟΠΙΣΤΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΝΗΣΙΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ SHIMANO
ΤΕΧΝΟΓΝΩΣΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΔΟΚΙΜΗΣ ΤΩΝ ΠΙΟ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΩΝ ΤΗΣ SHIMANO

Μια Norton μέχρι το Κουόπιο

Της Θάνου Καλαμίδα

Το ταξίδι από το Ελσίνκι μέχρι το Κουόπιο είναι σχεδόν 400 χιλιόμετρα και με τους περιορισμούς στους φιλανδικούς δρόμους ένα ταξίδι που στην Αγγλία για παράδειγμα, δε θα έπαιρνε πάνω από τρεις ώρες, στη Φιλανδία θα πάρει πάνω από τέσσερεις. Για όσους δεν έχουν ταξιδέψει ποτέ με μηχανή στη Φιλανδία μερικές φορές έχεις την αίσθηση, τουλάχιστον όσον αφορά τους νόμους, ότι οδηγείς δίτροχο αυτοκίνητο. Ταχύτητα στην εθνική 100 χλμ./ώρα, προσπερνάς μόνο σε διπλή λωρίδα και όλα αυτά τα ευχάριστα που κάνουν τη μηχανή μερικές φορές να συρλιάζει παραπονιάρικα.

Σαφώς και οι περισσότεροι από αυτούς τους κανόνες ασφάλειας είναι σωστοί και θα έπρεπε να ακολουθούνται παντού, αλλά παράλληλα ζώντας και οδηγώντας μηχανές στη Σκανδιναβία για δυο σχεδόν δεκαετίες, έχω την αίσθηση ότι κανένας από αυτούς που έγραψε όλους αυτούς τους νόμους και τους κανόνες δεν έχει οδηγήσει ποτέ του μηχανή. Το κυριότερο, παρόλους τους νόμους και τους κανόνες ατυχήματα συμβαίνουν και μάλιστα κάποια πολύ άσχημα. Πράγμα που αποδεικνύει ότι την ανθρώπινη βλακεία κανένας νόμος και κανόνας δεν μπορεί να προβλέψει.

Και μη νομίζετε ότι τώρα θα αρχίσω να μιλάω για επικίνδυνη οδήγηση ή οδήγηση χωρίς τα απαραίτητα μέτρα για τους οδηγούς των μηχανών. Σε πολλά από τα ατυχήματα που συμβαίνουν – και πολύ φοβάμαι αυτό είναι παγκόσμιο φαινόμενο – οι οδηγοί των αυτοκινήτων είναι οι κυρίως υπαίτιοι. Ίσως αυτό είναι που ποτέ δεν πρόβλεψε κανένας νομοθέτης ήταν μαθήματα οδική συμπεριφορά στους οδηγούντες αυτοκίνητα προς τους επιβαίνοντες μηχανές.

Αλλά ας επιστρέψουμε στο ταξίδι για Κουόπιο. Μηχανή το αστέρι του Μπέρμπιχαμ και μια μηχανή που ξέρω πολύ καλά μιας και περάσαμε παρέα τα φοιτητικά μου χρόνια. Norton 650SS κατασκευή 1966. Αποστολή, το καλύτερο χάμπουργκερ της Φιλανδίας.

Αν δεν ήξερες ότι η Norton ήταν λίγο μικρότερη μου σε ηλικία, θα νόμιζες ότι μόλις είχε βγει από την αλυσίδα παραγωγής. Ο φίλος που μου την είχε δανείσει – και για περίεργο λόγο μου την εμπιστεύεται συχνά – έχει δικό του χώρο που φτιάχνει μηχανές και ειδικά αγγλικές μηχανές αυτής της περιόδου και την έχει διατηρήσει με τις ανάλογες αναβαθμίσεις, σε καταπληκτική κατάσταση. Και δεν θα μπω σε λεπτομέρειες αλλά μόνο η φωνή της στο ξεκίνημα τα λέει όλα.

Όλες οι μηχανές έχουν φωνή, άλλες βήχουν άλλες νιαουρίζουν και άλλες κάνουν σαν λιοντάρια. Άλλη φωνή η Kawasaki, άλλη η Harley, άλλη BMW και άλλη η Norton. Η Norton είναι σαν πάνθηρας. Σιωπηλός, απειλητικός, με το ρόαρ όταν βγαίνει, να βγάζει δύναμη.

Παρέα ένας φίλος Φιλανδός, συνομήλικος και εμπνευστής της ιδέας να φάμε στο Κουόπιο το καλύτερο χάμπουργκερ της Φιλανδίας. Αυτός με μια νεότερη στην ηλικία εξ ίσου Βρετανίδα Triumph Bonneville, στα 750cc αυτή. Βρετανική μονομαχία για ένα χάμπουργκερ.

Πέφτοντας στη μεσημεριάτικη κίνηση μας πήρε λίγη ώρα να βγούμε από την πόλη και να περάσουμε στον E75 και να ακολουθήσουμε τις πινακίδες για Λάχτι. Ήρεμα στην αρχή, κάναμε μερικές απλές προσπεράσεις και σε γενικές γραμμές πηγαίναμε με μια σταθερή ταχύτητα γύρω στα 100χλμ./ώρα και τότε με μένα μπροστά τότε την Triumph.

Κάπως έτσι φτάσαμε στο Λάχτι και αφού περάσαμε την μεγάλη γέφυρα μπήκαμε στη περιοχή της Φιλανδίας με τις χιλιάδες λίμνες. Τώρα εδώ πρέπει να ομολογήσω ότι παρόλα τα χρόνια που ζω στη Φιλανδία η φύση της δεν έχει ποτέ πάψει ποτέ να με μαγεύει και κάθε φορά σαν χαζός τουρίστας πρέπει να σταματήσω και να βγάλω φωτογραφίες. Ίσως και να φταίει ότι μεγαλώνοντας στην ξερή νότια Ελλάδα, τόσο πολύ γλυκό νερό με τρελαίνει.

Η Norton πάντα υπάκουη, σταματούσε και με άφηνε να διασκεδάσω το χόμπι μου, έτοιμη μόλις τέλειωνα να συνεχίσουμε. Τώρα δεν θέλω να κάνω συγκρίσεις και να γίνω πικρόχολος αλλά η Triumph μάλλον δεν ήταν ευχαριστημένη με τις συχνές στάσεις μου.

Από το Λάχτι μέχρι το Μίκελι, ιδέα δεν έχω πόσες φορές σταματήσαμε, αλλά η συλλογή φωτογραφιών μου απέκτησε καμιά 200 καινούργιες. Σε κάποιο σημείο μάλιστα πριν το Μίκελι και δίπλα σε μια λίμνη σταματήσαμε για καφέ σε ένα από αυτά τα μοναδικά Φιλανδικά καφέ. Ασπροβαμμένο ξύλινο σπιτάκι με φρέσκο ζεστό καφέ φίλτρου και παραδοσιακά κεκάκια κανέλας.

Από το Μίκελι μέχρι το Βαρκάους ο δρόμος στενεύει λίγο και έρχονται πιο πολλές στροφές. Ιδανικός για μηχανή. Μην ξεχνάτε ότι η Φιλανδία είναι επίπεδη κι έτσι δεν υπάρχουν απότομες ανηφόρες και κατηφόρες. Εκεί ήταν που αρχίσαμε σιγά σιγά να αυξάνουμε την ταχύτητα μας. Δικαιολογία μου; Έτοιμη. Το κοντέρ μου είναι σε μίλια και μπερδεύτηκα...

Από το Βαρκάους μέχρι το Κουόπιο η διαδρομή είναι σαν ο δρόμος να περνάει μέσα από λίμνες. Η Triumph

συνέχισε να αγκομαχεί, ο φίλος μου να παραπονιέται για την μέση του και η Norton να παίζει σαν γνήσιος πάνθηρας αποδεικνύοντας ότι είναι πιο δυνατή, παρά την προχωρημένη ηλικία και τα 100cc λιγότερα. Όσο για τη φωτογραφική μου συλλογή, κόντεψα να γεμίσω την κάρτα της φωτογραφικής μου μηχανής.

Είναι σχεδόν αδύνατο να βάλεις σε λέξεις την ομορφιά της περιοχής των χιλιάδων λιμνών και η αίσθηση της μηχανής κάτι τέτοιες στιγμές και σε τέτοια ταξίδια είναι μοναδική. Είναι σαν να βρίσκεσαι σε μια μοναδική υπερυψωμένη θέση, που μπορείς να δεις τα πάντα άμεσα, ενώ ταυτόχρονα ταξιδεύεις. Μοναδική αίσθηση.

Όσο για το χάμπουργκερ, δεν ξέρω αν είναι το καλύτερο της Φιλανδίας αλλά σίγουρα ήταν το πιο «βρώμικο» που έχω δοκιμάσει!!!

*Η οικοτουριστική
διαδρομή
Ήλιδας – Ολυμπίας
ενίσχυση για
την ανάπτυξη
στην περιοχή*

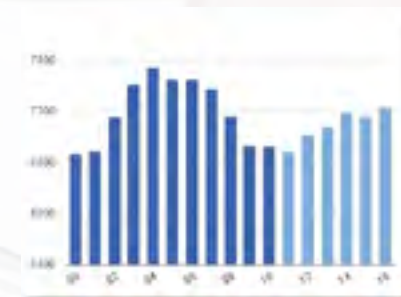
Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας

Λίγα λόγια για την αγορά του αυτοκινήτου στην Ελλάδα.

Η ελληνική αγορά αυτοκινήτου μετά από μια μακρά περίοδο διαδοχικών ετών καθίζησης και συρρίκνωσής στο ¼ περίπου σε σχέση με τις μέσες ετήσιες πωλήσεις την προηγούμενη δεκαετία και μέχρι το 2009, έδειξε – αρχικά την προηγούμενη χρονιά – και στη συνέχεια την τρέχουσα, μια “διάθεση” να περάσει από το στάδιο σταθεροποίησης σ’ αυτό της σταδιακής και πολύ περιορισμένης σε ρυθμό μεν, ανάκαμψης δε!

Ως “στοχοποιημένος” κλάδος από το τέλος του 2009, η αγορά αυτοκινήτου υπέστη μια εχθρική αντιμετώπιση με πλέον βασικό στοιχείο της την υπερφορολόγηση. Παράλληλα, η αδυναμία των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων να υποστηρίξουν τη συγκεκριμένη αγορά, ως επίσης και η αντικειμενική πια δυσκολία των αγοραστών να αναλώσουν κεφάλαιο για αγορά διαρκών καταναλωτικών προϊόντων, συνετέλεσε αρνητικά στα παραπάνω. Η συνέχιση της εφαρμογής του μέτρου της απόσυρσης, μόνο κατά ένα μικρό ποσοστό λειτούργησε στην ενίσχυση της αγοράς κι έτσι, ο ήδη γερασμένος στόλος κυκλοφορούντων αυτοκινήτων, επιβαρύνθηκε περαιτέρω, με το χάσμα που τον χώριζε ηλικιακά με αυτόν των υπόλοιπων χωρών της ΕΕ να μεγαλώνει.

Αποτέλεσμα ήταν να διακόψει τη λειτουργία του ένας σημαντικός αριθμός επιχειρήσεων ή μέρος καταστημάτων επιχειρήσεων που σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με τον κλάδο (που στο παρελθόν συμμετείχε κατά άνω του 2% στο ΑΕΠ της χώρας), και αντίστοιχα πολλές θέσεις εργασίας να χαθούν.

Πλέον, και ενώ το πολιτικό και κατ’ επέκταση οικονομικό περιβάλλον βαίνει προς την αβεβαιότητα, κάποιοι παράγοντες όπως η ανάκαμψη του τομέα του τουρισμού, η πρόσκαιρη μέχρι πρότινος εντύπωση για μια πορεία προς μία “νέα” – με αρκετές στρεβλώσεις βέβαια – “κανονικότητα” που τώρα διαδέχθηκε η τάση απορρόφησης κεφαλαίων αποταμίευσης, οδήγησαν το πρώτο 4-μηνο του τρέχοντος έτους, σε μια αύξηση της αγοράς σε όλα τα κανάλια πωλήσεων, συμπεριλαμβανομένου και αυτού των λιανικών πωλήσεων στα αυτοκίνητα.

Προβλέψεις όμως με στοιχειώδη ασφάλεια, είναι βέβαια στις μέρες μας παρακινδυνευμένες...

“Αντέχουν” οι πωλήσεις αυτοκινήτων στην Ελλάδα

Του Γιάννη Κανουπάκη

-Στροφή των καταναλωτών στα πιο προσιτά μοντέλα

Σημάδια αντοχής, παρά τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, παρουσιάζει από την αρχή του 2015 η εγχώρια αγορά αυτοκινήτου, που, κινήθηκε αυξητικά και τον τρίτο μήνα του έτους η εγχώρια αγορά αυτοκινήτου. Η διαφορά, ωστόσο, στην αύξηση που σημειώθηκε μεταξύ των καινούργιων επιβατικών, σύμφωνα με την επεξεργασία του Συνδέσμου Εισαγωγέων Αντιπροσώπων Αυτοκινήτων και της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής, που, παρουσιάζει το σύνολο των κυκλοφορούντων, για πρώτη φορά, οχημάτων συμπεριλαμβανομένων και των μεταχειρισμένων που έρχονται από το εξωτερικό, αποδεικνύει, για άλλη μια φορά ότι μεγάλο μέρος των καταναλωτών αναζητά, κυρίως, φθηνές λύσεις, λόγω της γενικευμένης οικονομικής δυσπραγίας.

Συγκεκριμένα, κατά τον ΣΕΑΑ, οι ταξινομήσεις καινούργιων επιβατικών το μήνα Μάρτιο 2015 προέκυψαν αυξημένες κατά 11,3%, σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα πέρυσι. Κατά το τρίμηνο Ιανουαρίου-Μαρτίου 2015, οι ταξινομήσεις καινούργιων επιβατικών ήταν ελαφρώς αυξημένες ως προς το αντίστοιχο διάστημα του 2014. Στο πρώτο τρίμηνο του έτους, ταξινομήθηκαν συνολικά 17.271 επιβατικά αυτοκίνητα, έναντι 16.602 την αντίστοιχη περίοδο πέρυσι (+4,0%). Οι πωλήσεις των πετρελαιοκινήτων επιβατικών αυτοκινήτων συνεχίζουν, για εικοστό πρώτο μήνα, να βρίσκονται στην κορυφή των προτιμήσεων των καταναλωτών, έναντι των βενζινοκινήτων, αφού πάνω από 6 στα 10 καινούργια επιβατικά αυτοκίνητα που πωλήθηκαν ήταν εφοδιασμένα με κινητήρες πετρελαίου. Αναλυτικότερα, το Μάρτιο ταξινομήθηκαν συνολικά 6.529 επιβατικά αυτοκίνητα (4.206 πετρελαιοκίνητα, 2.238 βενζινοκίνητα, 60 υβριδικά, 15 φυσικού αερίου, 6 διπλού καυσίμου (βενζίνη-υγραέριο) και 4 ηλεκτρικά). Το 94,9% των συνολικών πωλήσεων επιβατικών αυτοκινήτων του Μαρτίου αφορά αυτοκίνητα με κινητήρα ως 1.600 κυβικά εκατοστά.

Στα καινούργια φορτηγά, την ίδια ώρα, παρατηρείται σημαντική αύξηση από τις αρχές του έτους, ως προς την ίδια περίοδο πέρυσι, εξαιτίας, μεταξύ άλλων, και εκτελέσεων διαγωνισμών. Στα καινούργια λεωφορεία διαπιστώνεται σημαντική αύξηση κατά το Μάρτιο 2015, ως προς τον ίδιο μήνα πέρυσι κυρίως εξαιτίας ανανέωσης εταιρικού στόλου αυτοκινήτων.

Η Ελληνική Στατιστική Αρχή ανακοίνωσε από την πλευρά της ότι κατά το μήνα Μάρτιο του 2015 κυκλοφόρησαν για πρώτη φορά 10.347

αυτοκίνητα (καινούρια ή μεταχειρισμένα εξωτερικού) έναντι 7.989 που κυκλοφόρησαν τον αντίστοιχο μήνα του έτους 2014, παρουσιάζοντας αύξηση 29,5%. Αύξηση 33,1% είχε παρουσιάσει η κυκλοφορία για πρώτη φορά αυτοκινήτων (καινούριων ή μεταχειρισμένων εξωτερικού) το Μάρτιο του έτους 2014 σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2013. Την περίοδο Ιανουαρίου-Μαρτίου 2015 κυκλοφόρησαν για πρώτη φορά 29.060 αυτοκίνητα (καινούρια ή μεταχειρισμένα εξωτερικού) έναντι 23.754 που κυκλοφόρησαν την αντίστοιχη περίοδο του έτους 2014, παρουσιάζοντας αύξηση 22,3 %. Το ίδιο ποσοστό αύξησης (22,3%) είχε παρουσιάσει και το τρίμηνο Ιανουαρίου-Μαρτίου του 2014 σε σχέση με του 2013.

Τέλος, στα καινούργια δίκυκλα (πλέον των 50 cc) οι ταξινομήσεις το μήνα Μάρτιο 2015 υπήρξαν αυξημένες κατά +27,3% ως προς το μήνα Μάρτιο 2014.

Σε γενικό σύνολο, η κυκλοφορία νέων μοτοσυκλετών κυβισμού άνω των 50 cc (καινούριων και μεταχειρισμένων εξωτερικού) κατά το μήνα Μάρτιο του 2015, ανήλθε σε 2.484 έναντι 1.916 τον αντίστοιχο μήνα του έτους 2014, παρουσιάζοντας αύξηση 29,6%. Αύξηση 2,2% είχε παρουσιάσει η κυκλοφορία νέων μοτοσυκλετών (άνω των 50 cc) τον Μάρτιο του 2014 σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2013. Η κυκλοφορία νέων μοτοσυκλετών (άνω των 50 cc) κατά την περίοδο Ιανουαρίου-Μαρτίου 2015 ανήλθε σε 6.121, έναντι 5.681 που κυκλοφόρησαν την αντίστοιχη περίοδο του έτους 2014, παρουσιάζοντας αύξηση 7,7%. Αύξηση 4,9% είχε παρουσιάσει το τρίμηνο Ιανουαρίου-Μαρτίου του 2014 σε σχέση με το αντίστοιχο του 2013.

Ηλιοβασίλεμα
στην Παϊγιαννε

Η λίμνη Παϊγιαννε
είναι κοντα στη πόλη Λάχτι

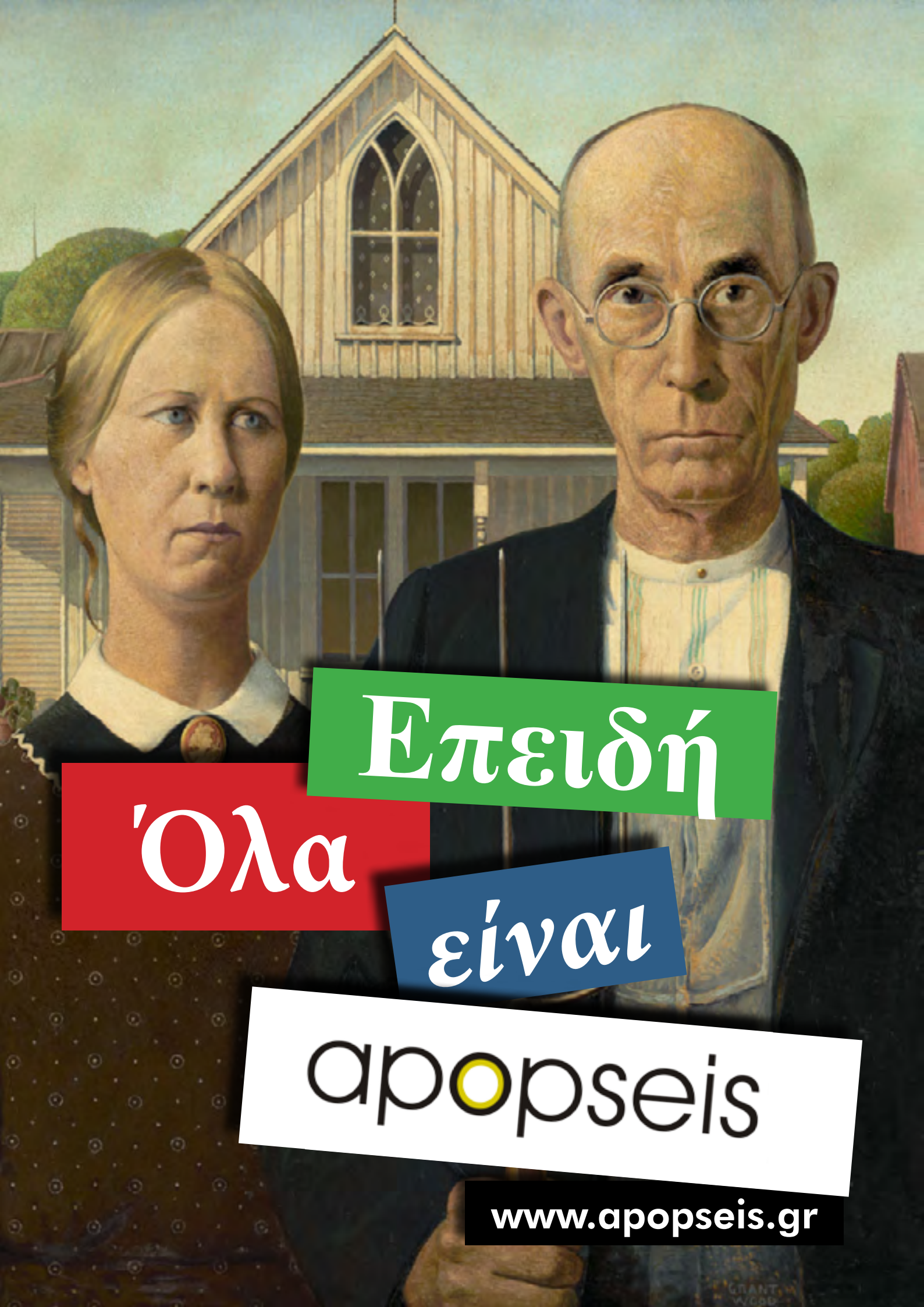

Ηλιοβασίλεμα
στην λίμνη Σάιμαα

Η λίμνη Σάιμα
είναι κοντά στη πόλη
Σαβόλιννα, πόλη γνωστή για
το κάστρο της

Επειδή

Όλα

είναι

apopseis

www.apopseis.gr